

42. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

18. ŘÍJNA 1998

Z obsahu:

Význam svátosti břimování v životě Církve

Jan Pavel II. při
generální audienci
30. září 1998
– strana 2 –

Pastýřský list salcburského arcibiskupa Dr. Georga Edera

– strana 4 –

Nezapomenutelné setkání

– strana 5 –

Růžencové kající křížové tažení ve Vídni

– strana 6 –

Smířen s Ježíšem

– strana 7 –

Doba Ducha svatého

P. Slavko Barbarič
o modlitbě podle
poselství Gospý
z 25. května 1998
– strana 8 –

Mýty současné doby

Na aktuální téma
– strana 10 –

Vnitřní uzdravení po těžkém úrazu

Bílá kronika
– strana 12 –

Srdečně blahopřejeme
Mons. Karlu Otčenáškoví
k jeho jmenování arcibiskupem,
kterým papež Jan Pavel II. ocenil
jeho celoživotní práci a utrpení
pro dobro církve

**INFORMACE O PŘEDPLATNÉM
NA ROK 1999 V TOMTO ČÍSLE**

na str. 16

Význam svátosti biřmování v životě Církve

V tomto druhém roce přípravy na Velké jubileum roku 2000 přivádí nás nové odkrývání přítomnosti Ducha svatého, abychom věnovali zvláštní pozornost svátosti biřmování (srov. Ter. mil. adv. 45). Neboť jak nás učí Katechismus katolické církve, je to právě ono, jež zdokonaluje milost křtu; (biřmování) »je svátostí, která dává Ducha svatého, aby nás hlouběji zakořenil do božského synovství, pevněji přivtělil ke Kristu, zpevnil náš svazek s Církví, aby nás mnohem pevněji připoutal k jejímu poslání a pomáhal nám vydávat svědectví o křesťanské víře slovem doprovázeným činy.« (KKC 1316)

Spojení s Kristem a s Církví

Svými účinky spojuje biřmování křesťana hluboce s pomazáním samého Krista, kterého *Bůh pomazal Duchem svatým* (Sk 10,38). Takové pomazání je obsaženo v samém názvu »křesťan«, které odvozuje svůj původ od jména »Kristus«, a to je řecký překlad hebrejského výrazu »mesiáš«, což znamená přesně »pomazaný«.

Kristus je Mesiáš, je Pomazaný Boží.

Díky pečeti Ducha, která se uděluje v biřmování, získává křesťan svou **plnou totožnost** a uvědomuje si své poslání v Církvi i ve světě. »Dokud vám nebyla udělena ta milost, nebyli jste dostatečně hodni toho jména, ale byli jste jakoby na cestě, abyste se stali křesťany«, píše sv. Cyril Jeruzalémský (Catech. myst. III,4; viz str. 33, 1092).

Abychom pochopili celé bohatství milosti, obsažené ve svátosti biřmování, které představuje spolu s křtem a Eucharistií organickou plnost »svátostí křesťanské iniciace«, musíme pochopit jeho význam ve světle dějin spásy.

Kristova plnost a dar

Ve Starém zákoně hlásají proroci, že Duch Boží spočine na slíbeném Mesiáši (srov. Iz 11,2) a současně bude ohlášen celému mesiánskému lidu (srov. Ez 33,25-27); JI 3,1-2). Když *přišla plnost času*, byl Ježíš počat působením Ducha svatého v lůně Panny Marie (srov. Lk

1,35). Současně s tím, jak na něho sestoupil Duch při křtu v Jordáně, zjevil se on jako zaslíbený Mesiáš, Boží Syn (srov. Mt 3,13-17; J 1,33-34). Celý jeho život probíhá v plném společenství s Duchem svatým, kterého uděluje *bez míry* (J 3,34), jako **eschatologickou korunu svého poslání** podle svého slibu (srov. Lk 12,12; J 3,5-8; 7,37-39; 16,7-15; Sk 1,8). Ježíš **ohláší** Ducha, **vdechne** jej na apoštoly v den zmrtnýchvstání (srov. J 20,22) a nakonec jej **vylije** slavnostně a jedinečně v den Letnic (srov. Sk 2,1-4).

A tak apoštolové naplnění Duchem svatým začínají *hlásat velké Boží skutky* (srov. Sk 2,11). Proto ti, kteří uvěří jejich kázání a dají se pokřtít, obdrží *dar Ducha svatého* (Sk 2,38).

Trvalé zpřítomnění Letnic

Rozdíl mezi biřmováním a křtem jasně ukazují Skutky apoštolské u příležitosti evangelizace Samařska. Udělováním křtu je pověřen Filip, jeden ze sedmi; později přicházejí apoštolové Petr a Jan, vkládají ruce na novokřtěnce, aby i oni obdrželi Ducha svatého (Sk 8, 5-17). Podobně v Efezu vkládá apoštol Pavel ruce na novokřtěnce a *sestupuje na ně Duch svatý* (Sk 19,6).

Svátost biřmování »jakýmisi způsobem činí v Církvi milost Letnic trvalou« (KKC 1288). Křest, který křesťanská tradice nazývá »vstupní branou k životu v Duchu« (tam. 1213), působí, že se znovu rodíme z *vody a Ducha svatého*

(srov. J 3,5), a činí nás účastníky smrti a zmrtnýchvstání Krista (srov. Řím 6,1-11). Biřmování zase působí, že máme účast na plnosti vylití Ducha svatého skrze zmrtnýchvstalého Pána.

Účast na plnosti Ducha

Nerozlučný svazek mezi Paschou Ježíše Krista a letničným vylitím Ducha svatého je vyjádřen v hlubokém vztahu, který spojuje svátost křtu a biřmování. Tento těsný svazek vyplývá také ze skutečnosti, že »v prvních staletích se biřmování obvykle slavilo společně se křtem a tvořilo s ním podle slov sv. Cypriána „dvojitou svátost“« (KKC 1290). Tato praxe se dodnes zachovala na Východě, zatímco na Západě se z mnoha důvodů ustálil obřad pozdějšího a nakonec normálně časově oddáleného udělování obou svátostí.

Od apoštolských dob se plně předávání darů Ducha svatého pokřtěným vyjadřovalo účinně vkládáním rukou. Aby byl lépe vyjádřen »dar Ducha«, docházelo záhy k pomazání vonným olejem zvaným »křížmo«. Totiž díky biřmování křesťané posvěcení pomazáním v době křtu mají účast v plnosti Ducha, kterým je Kristus naplněn, aby celý jejich život rozséval *Kristovu svobodu* (2 Kor 2,15).

Východní a západní praxe

Rozdíly v obřadech, které v průběhu doby odlišily biřmování na Východě a na Západě podle různé duchovní citlivosti obou těchto tradic a v souladu

s rozdílnými pastoračními nároky, vyjadřují bohatství svátosti i její plný význam v křesťanském životě.

Na Východě se tato svátost nazývá »**svátostí křížma**« neboli pomazáním »křížmem« nebo »myrhou«. na Západě termín »biřmování« (confirmatio) vyjadřuje **potvrzení křtu** jako umocnění milosti prostřednictvím pečeti Ducha svatého. Na Východě, kde jsou obě svátosti spojeny, uděluje svátost křížma **týž kněz, který křtí**, i když maže křížmem, které světit biskup (srov. KKC 1312). V latinském obřadu uděluje biřmování **biskup**, který z vážných důvodů může k tomuto úkonu udělit pověření zplnomocněným kněžím (KKC 1292).

Tímto způsobem »praxe východních církví podtrhuje více **jednotu uvedení do křesťanského života**. Praxe latinské církve zase mnohem jasněji vyjadřuje **společenství nového křesťana s jeho biskupem**, ručitelem a služebníkem jednoty Církve, jejího všeobecného a apoštolského rázu, a tím také spojení s apoštolskými počátky Kristovy Církve« (KKC 1292).

Závěry pro pastorační praxi

Z toho, co jsme ukázali, vyplývá nejen význam biřmování v organickém celku svátostí křesťanského zasvěcení, ale také jeho ničím nenahraditelná účinnost na cestě k plné zralosti křesťanského života. Rozhodující pastorační závazek z hlediska posilnění na cestě přípravy k Jubileu spočívá ve **starostlivém formování pokřtěných**, kteří se připravují na přijetí biřmování, aby byli uvedeni do úchvatné hloubky tajemství, které biřmování znamená i působí. Současně je třeba **pomáhat biřmovaným**, aby s radostnou hrdostí objevovali spásnou účinnost tohoto daru Ducha svatého.

*Bolletino Vaticano
Mezitulky a zvýraznění
redakce Světla*

Modlitba víry

Zamyšlení nad liturgickými texty

Nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?

Odeber se nejprve do Refidim a sleduj z pahorku Mojžíšovu modlitbu i boj Izraelitů. Vytrvej na tomto místě dostatečně dlouho, aby ses mohl přesvědčit, že souvislost mezi vyzváním Hospodina a úspěchem bojovníků není náhodná. Duch svatý ti tu názorně ukazuje, že ke každému vítězství je zapotřebí kromě bojovníků i prosebníků. Vrať se odtud s přesvědčením, že modlitba musí tvou činnost nejen předcházet, ale i provázet. Právě to ti chce dnes vysvětlit i tvůj Pán.

Jeho podobenství o bezcitném a bezbožném soudci tě možná zarazilo. Není to poprvé, co Ježíš povzbuzuje tvou důvěru poukazem, že dočkáš-li se dobrého i od člověka, *ačkoliv je zlý*⁽¹⁾, tím spíše se můžeš spolehnout na nejvyšší dobrotivého Boha.

Tvou vytrvalou modlitbu však nepotřebuje Bůh. Modlitbu potřebuješ ty, aby sis uvědomil své postavení, měl živě na mysli, kdo dává zvlášť Izraeli, ustoupil Bohu z cesty a uvolnil průchod jeho všemohoucí dobrotě. Boha ovšem nikdy neumíš svým voláním, ani jej nemůžeš obtěžovat. Bůh se neuzavírá do svého domu, aby měl ode všech pokoj a klid. Kdyby byl chtěl zůstat v takovém klidu, nebyl by stvořil nic z toho, co stvořil.

Právě naopak. Sotva vykročil první člověk na cestu neštěstí, ještě si nestačil uvědomit, do jaké bídy uvrhl sám sebe i svět, dříve než mohl pomyslet na lítost a vyslovit první prosbu, Bůh se sám ze své vlastní vůle zaručil, že jej vysvobodí, a to za cenu svého vlastního života. Ukázal, že jeho nejvlastnějším zájmem je *zjednávat právo svým vyvoleným*.

Proč je tedy třeba se *stále modlit a nikdy neochabovat*? Modlitba je tím nejprůkaznějším znamením, že patříš mezi Pánovy vyvolené. Není to jen přednášená žádost o něco, čeho se ti právě nedostává. Tvoje modlitba má být především rozhovor dítěte s Otcem. Když se modlíš, vyznáváš svou víru, že on je u tebe a ty u něho, to znamená, že tě nejen slyší, ale přímo tě prostupuje. Vidí do nejmenších podrobností, kdo jsi, co máš a co ti schází, vidí i to, co jsi byl, i to, co budeš. Ví, co tě čeká, a v souvislosti se vším, co jsi byl, co jsi i co budeš, má ten nejvlastnější, vpravdě otcovský zájem o tvé nejvyšší dobro. Vytrvalost tvé modlitby nemá tedy za cíl dosáhnout změny u Boha, přimět jej, aby změnil svůj postoj a přece jen ti pomohl. U modlitby máš vytrvat proto, aby ty ses náležitě změnil a dozrál do stavu, kdy jsi schopen správně a s opravdovým užitekem přijímat Boží dary.

Když jej tedy oslovuješ pokornou modlitbou a vyznáváš svou víru a své přesvědčení, že jsi jeho dítě, úplně se mu odevzdáváš. Podrobuješ se jeho otcovské lásce, jeho láskyplnému vedení, vracíš se ze všech svých chybných vykročení zpět do jeho náruče. Ne on, ale ty potřebuješ se *ustavičně modlit a nikdy nepřestávat*, protože jsi ustavičně vystaven pokušení a sklonu ztráct docela snadno ze zřetele, že on tě *ustavičně miluje a nikdy milovat nepřestává*, dokonce ani tehdy ne, když cítíš, že tě *obléhají všichni tvoji nepřátelé, obkličují tě jako včely, chtějí tě spálit, jako se páli trní, vrážejí do tebe, abys padl*.⁽²⁾

Potřebuješ se ustavičně modlit, abys uměl i takové situace, ve kterých se ti lidsky zdá, že tě Bůh opustil a zcela na tebe zapomněl, přijímat naopak jako příležitost, kdy se můžeš zvlášť zřetelně opřít jedině o svou víru. Neboť teprve tam, kde končí všechna lidská naděje a všechny lidské vyhlídky, teprve tam *proti vsí naději*⁽³⁾ můžeš osvědčit v důvěře skutečnou víru, že *Hospodin je jediný, od koho ti může přijít pomoc*.⁽⁴⁾

Neobracej se tedy na nebeského Otce netrpkavým křikem, jako bys mu chtěl vyčítat, že si tě přestává nevšímat a zapomíná o tebe pečovat. Pokud takto voláš, nediv se, že otálí se svou pomocí. Nemůže ti přece potvrdit tvůj omyl, tvůj postoj, který je v rozporu s jeho moudrostí a láskou. Zkus se na něho obrátit s pevnou vírou, že tě chová ve své náruči, ačkoliv ty sám to právě prožíváš, jako bys *procházel temnotou rokle*.⁽⁵⁾ Pros Ježíše, aby tě naučil takové modlitbě, která ani v nejmenším nezpochybuje Otcovu dobrotu ani jeho spravedlnost a moc.

Cvič se v této ustavičné modlitbě pokorné víry, abys byl připraven na ještě obtížnější chvíle, které nastávají, když se *mnozí pohorší, budou zrazovat jeden druhého a jedni druhé budou nenávidět*. Tehdy také podle Ježíšových slov *u mnohých uhasne láska*⁽⁶⁾ a s ní uhasne i víra. Ježíš se s oprávněnou obavou táže: *Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?* Aby ji u tebe našel, *drž se toho, čemu ses naučil a co jsi přijal jako jisté*. A to tím spíše, že tvé modlitby je zapotřebí nejen pro tebe, ale pro celou Církev. Ona musí ustavičně bojovat s Amalečany, kteří se rojí dokonce v jejích vlastních řadách. Aby dokázala *hlásat slovo vhod či nevhod, usvědčovat, zakazovat i povzbuzovat s všestrannou trpělivostí*, potřebuje mnoho rukou, které se zvedají k nebi a *zůstávají pevné až do západu slunce*.

Ježíši, dej mi svého Ducha a nauč mě *stále se modlit a neochabovat*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. Mt 7, 11; ⁽²⁾ srov. Ž 118 10–13; ⁽³⁾ srov. Řím 4, 18;

⁽⁴⁾ Srov. resp. Žalm 121, 2; 5; ⁽⁵⁾ Ž 23, 4; ⁽⁶⁾ srov. Mt 24, 10–13.

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 17, 8–13

Amalečané přitáhli a bojovali s Izraelem v Refidim. Mojžíš řekl Jozuovi: „Vyber si muže a zítra vyjdi bojovat s Amalečany, já se zatím postavím na vrchol pahorku s Boží holí v ruce.“ Jozue vykonal, co mu rozkázal Mojžíš, a bojoval s Amalečany. Mojžíš, Áron a Chur však vystoupili na vrchol pahorku. Když Mojžíš měl zdvižené ruce, vítězili Izraelité. Když ruce spouštěl, vítězili Amalečané. Ruce Mojžíšovy se však unavily; vzali tedy kámen, položili pod něho a on se na něj posadil. Áron a Chur podírali jeho ruce, každý z jedné strany, takže jeho ruce zůstaly pevné až do západu slunce. Jozue porazil ostřím meče Amalečany a jejich válečné sbory.

2. čtení – 2 Tim 3, 14–4, 2

Milovaný! Drž se toho, čemu ses naučil a co jsi přijal jako jisté. Víš přece, od koho ses tomu naučil! Od dětství znáš svatá Písma; ta tě mohou naučit moudrosti, abys dosáhl spásy vírou v Krista Ježíše. Všechno, co je v nich napsáno, je vdechnuto Bohem a hodí se k poučování, k usvědčování, k napravování a výchově ve spravedlnosti. Tak je potom Boží člověk dokonalý, důkladně vyzbrojený pro každé dobré dílo. Zapřisahám tě před Bohem a před Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, (zapřisahám tě) při jeho slavném příchodu a království: Hlásej slovo! Přicházej s ním, ať je to vhod či nevhod, usvědčuj, zakazuj, povzbuzuj s všestrannou trpělivostí a znalostí nauky.

Evangelium – Lk 18, 1–8

Ježíš vypravoval svým učedníkům podobenství, že je třeba stále se modlit a neochabovat: „V jednom městě byl soudce, Boha se nebál a na lidi nedal. Byla v tom městě i vdova, chodila k němu a říkala: »Zastaň se mě proti mému odpůrci.« Ale on dlouhou dobu nechtěl. Potom si však řekl: »I když se Boha nebojím a na lidi nedám, přece se té vdovy zastanu, protože mě obtěžuje; jinak mě bude ustavičně trápit.«“ A Pán řekl: „Slyšte, co říká ten nespravedlivý soudce! A Bůh by se nezastal svých vyvolených, kteří k němu volají ve dne v noci, a nechal by je dlouho čekat? Říkám vám, že se jich rychle zastane! Ale nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?“

Diecéze se zasvěcuje Panně Marii Fatimské

Pastýřský list salcburského arcibiskupa
Dr. Georga Edera

Milí věřící!

Salcburská arcidiecéze je mariánskou zemí. Sv. Rupert k nám přišel s alttöttingskou Madonou. Ať už je tato stará tradice zcela pravdivá nebo ne, jedno je třeba s jistotou potvrdit: ten, kdo založil v naší vlasti lásku ke Kristu, vštípl jí také lásku k Panně Marii.

Když letos opět záměrně zasvěcujeme diecézi Panně Marii Fatimské, jdu dále tou cestou, kterou naznačili moji předchůdci. Za těžkých válečných dob obrací se arcibiskup Sigismund Waitz na Matku Boží s prosbou o »její mocnou pomoc v těžkých záležitostech přítomné doby« (11. května 1941). Rok nato toto zasvěcení obnovil.

8. října 1944, když válka vrcholila (bylo to týden před bombardováním Salcburku, při kterém byla zbořena klenba dómu) obnovuje arcibiskup Dr. Andreas Rohrer v dómě zasvěcení Panně Marii: »V přítomnosti trojjediného Boha, kterému je zasvěcen tento chrám, v přítomnosti sv. Ruperta... předstupujeme před nebes-

kou Královnou... s důvěrou v nekonečnou dobrotu jejího mateřského Srdce... že u ní najdeme smilování, milost a vyslyšení.« Na závěr mariánského roku 1954 zasvětila se naše arcidiecéze Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Co však je a má být toto »zasvěcení«, ptají se mě někteří. Pojďme tedy přímo k odborníkovi, který se nazývá Ludvík Maria Grignon z Montfortu. Pro něho zasvěcení spočívá jednoduše v tom, skrze Marii se zcela darovat (=zasvětit) Ježíši Kristu. Podstatou zasvěcení je dokonalá obnova křestních slibů. Tak se modlí Ludvík Maria: »Já nebohý hříšník obnovuji dnes a potvrzuji do tvých rukou svůj křestní slib. Odříkám se navždy ďábla, jeho nádhery a jeho díla. Odevzdávám se zcela Ježíši Kristu, vtělené Pravdě, a chci po všechny dny svého života jít za ním a nést svůj kříž a být mu věrnější, než jsem dosud byl.«

Buďme upřímní: může člověk vyjádřit lépe život následování Krista, než třemi slovy: »odříkám se – věřím – daruji se? My nemůžeme nikdy dostatečně často prohlubovat tři božské ctnosti: »Pane, já věřím, Pane, já doufám, Pane, já miluji z celého srdce... posilni mě ve víře, v naději a v lásce.«

Jak víte, chtěli jsme při návštěvě Jana Pavla II. provést korunovací sochy Panny Marie Fatimské a obnovit spolu se Svatým otcem zasvěcení naší arcidiecéze Matce Boží. Pro rozličné překážky k tomu nedošlo, proto mám zato, že 15. srpna 1998 v 15 hod. při tradiční oslavě v Maria Plain můžeme zasvěcení uskutečnit. Zvu vás všechny srdečně na korunovací Fatimské Madony

Co bude dělat korunovaná Madona, kterou jsme si přivezli z diecézní pouti do Fatimy v r. 1997? Bude čekat zde před biskupskou domácí kaplí na pozvání do některé farnosti, klášterní rodiny, modlitebního společenství...

a zasvěcení naší diecéze Panně Marii Fatimské. Současně prosím všechny kněze, aby toto zasvěcení vykonali 15. srpna spolu se svým biskupem.

Co bude dělat korunovaná Madona, kterou jsme si přivezli z diecézní pouti do Fatimy v r. 1997? Bude čekat zde před biskupskou domácí kaplí na pozvání do některé farnosti, klášterní rodiny, modlitebního společenství. Ano, Matka chce přijít a pomáhat všude tam, kam proniklo utrpení a nouze, ve farnostech, které uskuteční pastorační akce, jako jsou misie, tridua pro duchovní povolání, budou-li chtít uskutečnit velkou oslavu, při které půjde o hlu-

bokou duchovní obnovu. A panuje-li v některé rodině zvláštní touha po Panně Marii Fatimské, může přijít i do jednotlivých domů. Jsem přesvědčen, že Maria všude zanechá velkou milost (a budu se těšit vždy na její opětovný návrat do biskupského domu, protože zde přijala své první obydlí!).

Milé sestry a bratři! Církev v Rakousku má za sebou léta trpkých zkoušek a vyvíjí v současnosti mnohostranné úsilí o svou obnovu. Naše diecéze má velké dny za sebou i před sebou: oslavu 1200 let arcibiskupství, papežskou návštěvu a »Dialog pro Rakousko«, který má u nás vrcholit.

MODLITBA SV. AMBROŽE, BISKUPA, PŘEDE MŠÍ SVATOU PRO ÚTERÝ

Kdo by mohl důstojně slavit tuto oběť, kdybys Ty, všemohoucí Bože, sám neučinil obětníka hodným. Vím to, Pane, a vím to velmi dobře a vyznávám to tvé slitovnosti, že nejsem hoden přistoupit k takovému tajemství pro množství svých hříchů a pro své nesčetné nedbalosti. Ale vím, z celého srdce věřím a svými ústy vyznávám, že Ty mě můžeš učinit toho hodným, protože ty jediný můžeš učinit čistého z toho, kdo byl počat z nečistého pokolení, z hříšných můžeš udělat spravedlivé a svaté. Pro tuto všemohoucnost tě prosím, můj Bože, abych tuto oběť slavil s bázní a strachem, s čistotou srdce, s hojnými slzami, s duchovním potěšením a nebeskou radostí. Ať moje mysl pocítí blaženou sladkost tvé přítomnosti a stráž svatých andělů všude kolem sebe.

Salcburský arcibiskup
Dr. Georg Eder

To všechno vyžaduje práci a v našich farnostech se pracovalo bez přestání s velkým nasazením. Kladu si při tom otázku: Dostane se naše Církev kupředu, tzn. šíří se skutečně Boží království, nebo se ulamuje stále více větví ze stromu Církve? Nejsem pesimista, pokud jde o budoucnost Církve. Ale je stále více jasné, že naše úsilí nás více a více unavuje, protože vynáší málo nebo nic. Hlavní příčina spočívá v tom, že zapomínáme, že naši práci může učinit plodnou jen Duch svatý, který je dárce života.

Přítom na nás leží velká odpovědnost. Jenom my můžeme předat dále to poselství, které může zachránit svět, aby vstoupil do nového tisíciletí. Žijeme v době, která je poznamenaná úpadkem, ale Duch svatý může obnovit tvář země. Panna Maria Fatimská nám řekla zcela jasně, co máme dělat...

V říjnu uskutečníme diecézní pouť do Čenstochové. Milostný obraz Panny Marie, který Svatý otec tak velice ctí, se zapíše každému poutníkovi nemesazatelně do duše. Pravá tvář Matky Boží byla při loupežném přepadení dvakrát probodena. Vnucuje se mi srovnání: Není i tvář rakouské církve zraněna a probodena? Matka Církve tak trpí s námi, protože tvář naší Církve byla těžce zasažena.

Fatimská Madona

Dialog pro Rakousko může být novým začátkem, nebo také může trhlínu ještě více prohloubit. Nikdy jsem tak necítil sílu modlitby, jako při našem diecézním fóru. Proto i Dialog pro Rakousko musíme začít dialogem s nebem, s Pannou Marií a s Ježíšem Kristem, bez kterého nemůžeme nic činit. Proto vás zvu na pouť. Ještě nikdy nešel nikdo k Matce Boží zbytečně.

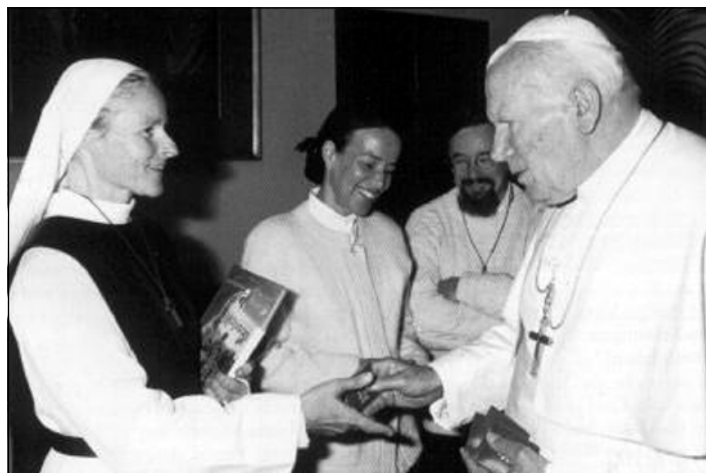
Pojďme se Svatým otcem a modleme se s ním modlitbu v roce Ducha svatého:

Duchu Stvořiteli, skrytý původce Božího království, dej, ať Církev v moci Tvých svatých darů odvážně překročí práh nového tisíciletí, aby budoucím generacím přinesla světlo zachraňujícího Slova.

+ Georg Eder

Svatý otec světlí korunku pro sochu Panny Marie v Salcburku

Jan Pavel II. se sestrou Emanuelou, Jo a bratrem Efraimem

Nezapomenutelné setkání

Sestra Emanuela o rozmluvě se Svatým otcem

Přijela jsem z Říma, kde jsem se mohla spolu s bratrem Efraimem a jeho ženou Jo setkat se Svatým otcem. Audienci nám zařídil jeden polský kněz. Naším záměrem bylo informovat Svatého otce o své práci pro Medjugorje a poprosit jej o jeho požehnání. A opravdu, nebyli jsme zklamáni.

Setkání se uskutečnilo po soukromé mši svaté v papežově knihovně. Když Svatý otec pohovořil s bratrem Efraimem, přiblížil se ke mně a požehnal mi tak jako všem ostatním hostům mlčky znamením rukou ve vzduchu. Řekla jsem mu: „Bydlím již sedm let v Medjugorje a mým posláním je šířit poselství Panny Marie prostřednictvím knih, kazet, vysílání a konferencí. Mohl byste...“ Ale on mi nedovolil tuto větu dokončit. Položil svou ruku na moje čelo, jeho tvář se rozjasnila a požehnal mi, lépe řečeno vtiskl mi na čelo znamení kříže a řekl: „Žehnám vám!“

Přítomni byli tři polští misionáři, ale já jsem byla jediná, kdo obdržel takové požehnání. Vycházelo mu hluboko ze srdce. Předala jsem mu svou knihu o Medjugorje a jinou knihu určenou dětem a on si v ní s velkou radostí listoval. Byl velice potěšen, když jsem mu

vyprávěla, že mnoho dětí svými nově napsanými chce pomáhat Neuposkvrněnému Srdci Panny Marie, a Svatý otec mi dal potěšení požehnání. Bylo vidět, jak se potěšil zprávou, že volání z Medjugorje se šíří po celém světě. To byl pro mne nejkrásnější dárek z tohoto setkání a velké povzbuzení. Chci se o tento dárek podělit se všemi, kteří příchod Panny Marie v Medjugorje berou vážně a kteří chtějí všemi způsoby šířit její poselství. Myslím, že to odpovídá duchu Jana Pavla II., když řeknu, že jeho požehnání se rozšířilo na ně na všechny.

Jeden z polských knězů, kteří nás provázeli, řekl: „...Bylo to velmi důležité pro sestru Emanuelu, že obdržela požehnání Svatého otce pro své poslání. Papež jí naslouchal s velkou pozorností, když vyprávěla o své přítomnosti v Medjugorje a o své evangelizační práci, pak jí udělal křížek na čele a požehnal její práci. Když jsem pozoroval Svatého otce, měl jsem dojem, že pro něho bylo toto setkání právě tak důležité jako pro ni. Měl jsem dojem, že plně souhlasil se sestrou Emanuelou, ale že mu to dokonce působilo velkou radost a byl její prací a jejími dalšími projekty hluboce zaujat.“

P. Jan Rokosz MIC

Vídeňská městská hala se stala chrámem

Růžencové kající křížové tažení ve Vídni

Mějte důvěru! To bylo heslo letošního oslavy Jména Panny Marie 12. a 13. září,^(*) kterou svolalo do vídeňské městské haly hnutí *Růžencové kající křížové tažení*. Pódium s oltářem, socha Panny Marie Fatimské, modlitby a zpěvy 15 000 věřících změnilo tuto profánní stavbu po dva dni na veliký dóm.

Politické krize, světový problém a nouze uprchlíků, stoupající počet nezaměstnaných a rozpory v Církvi byly důvodem, proč bylo zvoleno právě toto heslo, jak řekl františkán P. Beno, vedoucí růžencového hnutí, když vítal spolu s Rakušany i hosty z Maďarska, Polska, Běloruska, Německa a Švýcarska. V slavnostním průvodu byla do haly přinесе-

teprve po několika operacích identifikováno jako Parkinsonův syndrom. Stávala se stále méně pohyblivou, až konečně po devíti letech roku 1987 zůstala na lůžku zcela ochrnutá. Neviděla téměř nic. Žila ve svém znehybněném těle jen při plném vědomí.

Dvacet let utrpení přijala jako spoluutrpení s Ježíšem Kristem. Když pochopila, že lékaři její případ zcela vzdali, modlila se: »Drahá Matko Boží, pověz o mně trojjedinému Bohu. Tobě on lépe naslouchá!« A pak jsem se obrátila na Boha: »Ty můžeš prodloužit můj život. Chtěla bych se ještě pro tebe o něco přičinit. Čas, který mi dáš, bude patřit zcela tobě.«

»Náhle jsem pocítila, jako by mě uchopily dvě ruce, silně se mnou zatřásla a pak mě odhodily,« vyprávěla sestra. »Myslela jsem, že je to smrt. Pak jsem upadla do hlubokého spánku... Když jsem se ráno probudila, cítila jsem, že mohu hýbat rukama. Odkryla jsem pokrývku a podívala jsem se, zda mám ještě nohy, které jsem již dlouhý čas vůbec necítila. Mohla jsem s nimi hýbat. Mohla jsem se posadit, postavit a chodit.«

Odborní lékaři, kteří ji předtím ošetřovali, nenašli pro tuto náhlou změnu žádné vysvětlení. »Sestro, vy jste byla v Lurdech?« ptal se jeden z nich. »Ne,« odpověděla jsem, »ale pojedu tam, abych tam poděkovala.« Jiný lékař mi řekl: »Nezapomeňte děkovat, protože podle lidských měřítek jste již neměla být mezi živými.«

Růžencová tajemství se tentokrát týkala veřejného života Pána Ježíše, který oznámil příchod Božího království: – který léčil nemocné a ujímal se

Hlavním celebrantem v sobotu byl kardinál Ch. Schönborn, v neděli kardinál König

vyhoštěných, – který nám dal své tělo a svou krev, – který nás učil, že Bůh miluje každého člověka, – který nám zjevil Boží slávu.

Hlavním celebrantem v sobotu byl kardinál Ch. Schönborn, v neděli kardinál König, který takto již po 36. oslavoval svátek Jména Panny Marie.

Homilii měl po oba dva dni pallotinský kněz P. Hans Buob z Německa. S temperamentem, který dnes již v kázáních není obvyklý, mluvil o důvěře, bez které není možný ani duchovní, ani pozemský život.

Můžeme důvěřovat Bohu, protože nám prokázal svou lásku a protože má moc zachránit nás v každé situaci. Nedělá sice hned vždy to, co my chceme a jak si to přejeme. Přesto povzbuzoval kazatel jednoho každého, aby se zcela odevzdal Bohu a zakotvil v něm celou svou existenci. Budete se divit, co potom učiní. Ale potřebuje vaše zcela svobodné ANO.

Křesťané v době mučedníků byli velmi radikálními křesťany. Věděli, že ten, kdo se dá pokřtít, musí počítat s mučednictvím. Teprve takové důsledné rozhodnutí dělá z pokřtěného skutečného učedníka. »Mnozí z nás jsou jenom pokřtění,« domnívá se. »Duch svatý potřebuje v nás volnou přistávací plochu. Tato plocha vznikne, když se odevzdáme zcela Bohu s duchovní chudobou, která nic nepodrží pro sebe.«

»Modlitbě důvěry« se můžeme učit od Panny Marie. Ona často nechápala, ale v plné důvěře všechno vydržela. Tak musí vydržet i naše modlitba proti všem pochybovačným pocitům s jistým vědomím, že Bůh nám dá, co potřebujeme, i když snad jinak, než si to představujeme.

Bohoslužeb se účastnil také apoštolský nuncius v Rakousku Mons. Squicciarini, biskup z portugalské Fatimy a četní rakouští biskupové.

Na závěr přečetl apoštolský nuncius Mons. Squicciarini pozdrav Svatého otce, ve kterém zdůraznil, že důvěra je to, na čem papeži nejvíce záleží. Do modlitby růžence ať všichni zahrnou Dialog pro Rakousko (říjnová akce, kterou chtějí rakouští biskupové přispět k uvolnění vnitrocírkevního napětí). Všichni účastníci dialogu by měli jít nejprve do školy Panny Marie, protože celý její život byl »dialogem spásy«. Ona věděla dobře, že k dialogu patří i naslouchání. »Nikoliv množství a moc slov jsou velké v Božích očích, nýbrž naslouchání a plnění toho, co Duch mluví k Církvi.« Budou-li účastníci následovat jejího příkladu, dialog se podaří, neboť budou naslouchat Duchu svatému...

-sks-
Překl. -Iš-

Sr. Pirmin Schwitterová

na socha Panny Marie Fatimské.

Hned na počátku přednesla švýcarská řeholní sestra Pirmin Schwitterová z kláštera sv. Voršily v Brigu strhující svědectví ze svého života.

Vyprávěla, jak byla brzy po vstupu do kláštera postižena tajemným utrpením, které bylo

(*) Oslava Jména Panny Marie 12. září byla u nás zcela zrušena, ale u našich sousedů i v Itálii nadále trvá.

Smířen s Ježíšem

Cesta utrpení a spásy devítiletého Marka

Náš Marek se narodil v neděli 6. července 1969 v 6 hodin ráno za zvuku zvonu ranního Anděl Páně. Byl to těžký porod s příčnou polohou. Ale díky Bohu všechno skončilo dobře. Těch necelých devět let, po kterých jsme naše dítě mohli doprovázet životem, cítili jsme stále více jeho láskyplný a kladný postoj k jiným lidem. V sedmi letech následovaly další děti, dvě sestry Andrejka a Markéta a bratr František.

O druhé neděli adventní 1977, byl to právě den sv. Mikuláše, objevili jsme na krku našeho dítěte silně zduřelé žlázy. Můj muž, který je lékařem, se obával nejhoršího. Dětský lékař, se kterým jsme se radili, nás uklidňoval. Ale nebyl to žádný klid, protože na Štědrý den byl již Marek v posledním stadiu zvláště zhoubného typu lymfosarkomu – rakoviny žláz.

V dětské nemocnici sv. Anny řekl primář, že se pokusí rychle o novou kombinaci chemoterapie a ozařování, která slibuje 80 % vyhlídku na uzdravení. Modlila jsem se s mužem téměř celou noc, zda to máme zkusit, neboť jinak muselo naše dítě v krátkém čase zemřít. Rozhodli jsme se pro terapii, i když jsme si byli vědomi špatných vedlejších následků.

Bylo to dobré, že již tehdy v nemocnici Sv. Anny mohla matka bezplatně bydlet v pokoji s nemocným dítětem a převzít tak sama velkou část péče o ně. Tak začal velmi intenzivní čas s mým dítětem. Ostatní tři děti pobývaly v tu dobu u prarodičů v Salcburku.

Chemoterapie byla skutečně ošklivá se všemi vedlejšími nedobrymi účinky: nevolnosti, vypadání vlasů atd. Chlapci ještě přitížila. V této době jsem obzvláštním způsobem čerpala sílu z víry. Patříme do společenství Cursillo a já jsem mohla denně v blízkosti nemocnice

navštěvovat mši svatou. Když P. Josef nemohl mému chlapci přinést sv. přijímání, mohla jsem Tělo Kristovo přinést do nemocnice sama.

Byla to těžká doba, ale současně doba zvláštní Boží blízkosti. Obzvláště dojemné byly rozhovory s ošetřujícími lékaři a sestrami. Utrpení mnoha dětí v této nemocnici přivedlo personál do velké Boží blízkosti. Marek požíval velké lásky a mnoha projevů přízně a i ostatní nemocné děti byly předmětem láskyplné péče.

První vítězství se dostavilo poměrně brzy. Nemoc se stabilizovala a my jsme mohli do nemocnice docházet ambulantně. Mohla jsem přivést ze Salcburku Markovy sourozence. Umožnili nám bydlet v domě Cursilla na Benově ulici a zažili jsme v té době mnoho lásky a náklonnosti velkého křesťanského společenství.

Marek dostával denně poštu, mnoho balíčků s dárky, které mu měly ulehčovat těžký osud. Podpíraly nás modlitby mnoha lidí. V květnu jsme se mohli vrátit domů a krátký čas mohl Marek opět chodit do školy.

Ale pak přišla obávaná recidiva. Metastázy na jícnu a v hlavě... Intenzivní terapie již nemohla nijak pomoci. Lékaři mě prosili, abych s dítětem odjela domů a nechala je zemřít v jeho dětském pokoji.

Poslední dny života mého dítěte byly obzvláště intenzivní. Mohli jsme s ním prožívat jeho strach ze smrti, jeho rozhovory s Bohem a jeho zcela uvědomělé loučení s tímto světem. Tři dni před jeho smrtí jsme slyšeli, jak se hlasitě smiřuje s Pánem Ježíšem a přijímá svou smrt. Ve čtvrtek 29. června 1978 bylo naše dítě naposled při vědomí a můj muž mu podal svaté přijímání. V pátek ležel Marek celý den v bezvědomí. Ve tři hodiny odpoledne, právě když zvon ohla-

šoval hodinu Pánovy smrti, byl to krásný letní den, zastavil se dech našeho milého dítěte. Právě jsem se modlila poslední verše ze svého žaltáře, který jsem se začala před devíti dny modlit jako nověnu. 6. července, v den jeho devátých narozenin, jsme dítě uložili do hrobu.

Po smrti našeho dítěte se udály podivuhodné věci. Dvě z nich bych vám chtěl vyprávět.

Jeden z Markových spolužáků, který se o něho v době nemoci láskyplně zajímal, dostal se v pubertě do krize a skončil v polepšovně. Prosila jsem Marka v modlitbách, aby svému spolužákovi pomohl. Při jednom útěku z domova, když bylo venku -20°, pokoušel se ukrást pečené jablko a popálil si na grilu ruku.

V tomto okamžiku poznal nesmyslnost svého dosavadního života a pevně si umínil, že se změní. Je nyní šťastným a velice laskavým mužem.

Druhý případ se týká jednoho kněze, který musel být z určitých důvodů přeložen do nemocnice. Jeden z našich přátel měl těžkou autonehodu a jeho přítelkyně ležela dlouhou dobu v této nemocnici na pokoji intenzivní péče. Přítel prosil kněze, aby se modlil za malého Marka, který umírá na rakovinu, protože sám je nevěřící a neumí se modlit. Tak se kněz začal denně modlit za neznámé dítě.

Marek byl pohřben 6. července v den svých devátých narozenin

Tento kněz byl v červenci přeložen do Salcburku a přijel do tohoto města právě v den Markova pohřbu. Farář mu řekl, že dnes má pohřeb lékařův syn Marek, který zemřel na rakovinu. Kněz pospíchal na hřbitov. Přišel tam, když jsme s mužem ještě sami stáli nad hrobem dítěte. Seznámili jsme se s ním.

Pozvali jsme ho do společenství Cursillo. Kněz zde prožil hluboké obrácení. Vzal s sebou ještě jednoho mladého kněze, který také prožíval krizi. Tento mladý kněz působí nyní jako misionář v Africe. Náš přítel kněz nazval Marka svým andělem zachráncem.

Nyní si každý rok bere v červenci dovolenou, kterou tráví v Salcburku, a celý týden denně navštěvuje Markův hrob.

Dorota Bertlová

Z Vision 2000 přeložil -lš-

MILION DĚTÍ INFIKOVÁNO AIDS

Na světě je v současnosti více než jeden milion dětí a mladistvých infikováno virem HIV. Již v minulém roce z 1,5 milionu úmrtí na AIDS připadalo 350 000 na osoby mladší 15 let.

Na konferenci Světové zdravotnické organizace na Filipínách varoval Peter Piot, ředitel programu AIDS při OSN, před názorem, že šíření AIDS bylo zpomaleno. Epidemie pokračuje. Každý rok přibývá 3,5 milionu infikovaných, tzn. denně 8 500.

Zatímco v Evropě se infikované dítě dožívá alespoň deseti let, v africké Zambii umírá do dvou let věku. Příčinou jsou nedostatečné finanční možnosti k ošetřování nemocných. 90 % z infikovaných dětí získává nákazu od své matky.

Filipínští katoličtí biskupové se konference neúčastnili a organizovali za velké účasti obyvatelstva procesí »proti kultuře smrti« a proti »morálnímu úpadku«.

-sks-

Doba Ducha svatého

O modlitbě podle poselství Gopsy z 25. května 1998

Zdravím všechny, kteří budou číst tyto myšlenky. V dubnu nás Panna Maria pozvala, abychom se v modlitbě otevřeli Bohu. Pomáhala nám, abychom porozuměli významu jejich slov: »Tak jako se květina otevírá paprskům ranního slunce.« V modlitbě jsou dva základní postoje: Někteří lidé se modlí tak, jak pracují. Proto se modlí rychle, krátce, a když se jim to hodí, dokonce modlitbu vynechají. Proto taková jejich modlitba nijak neproměňuje jejich život. Maria si přeje, aby se naše modlitba stala tím, čím je ranní slunce pro květinu. Modlitba pak znamená dát Bohu svůj čas, otevřít se Bohu a vystavit se jeho působení. Když se budeme takto modlit, pocítíme přítomnost Boží i přítomnost Panny Marie.

Příčiny úzkosti

Maria nám říká: »Nemějte strach, já jsem s vámi!« Její láskyplná přítomnost nás osvobozuje od strachu a obdařuje nás pokojem. Vzdalování a oddělování od její laskavé přítomnosti vyvolává vždycky strach a negativní pocity. Mnozí žijí ve strachu, protože nežijí v přítomnosti Boha a odlučují se od něho. Jinou příčinou strachu je, když se člověk proti milující přítomnosti prohřešuje. Jako děti od přirozenosti vyhledáváme přítomnost matky a otce. Ale jistě jsme nejméně jednou prožili snahu vyhnout se této přítomnosti, když jsme si byli vědomi, že jsme se provinili proti vůli otce nebo matky. Tak mnoho lidí žije v úzkosti, protože cítí ve svém srdci, že se provinili proti Bohu a proti jeho svaté vůli. Modlitba znamená být před Bohem. Svátost smíření nás zbavuje strachu a úzkosti. Základním poselstvím bible je přítomnost dobrotivého Boha. Představuje se nám

jako přítomný Bůh, který vyhledává přítomnost člověka. Proto má Ježíš název »Emanuel – Bůh s námi«. Proto říká po svém zmrtvýchvstání: *Nebojte se, já jsem to. Pokoj vám!* Láskyplná přítomnost nás osvobozuje od strachu a naplňuje nás pokojem. Maria nás prosí, abychom se otevřeli, aby naše srdce přijalo milost obrácení. Ve světle toho, co jsme si řekli o modlitbě, znamená obrácení toto: rozhodnutí, že překonáme hřích a odloučenost od Boha a budeme stále více hledat jeho blízkost a jeho přítomnost. Tady se setkáváme s tajemstvím lidské svobody. Člověk se může rozhodnout pro odloučení, může se před Bohem skrýt a žít od něho oddělen. V této situaci se mu však nevede dobře. Proto se Maria a jistě i my modlíme za dar milosti, abychom cítili Boží přítomnost, přijímali ji a ustavičně ji vyhledávali.

Po dubnovém poselství rozumíme, jak důležitá je milost. Je to výzva k tomu, abychom byli pozorní a nedali se svěst tímto světem, zvláště mocí, kterou si člověk vytvořil rozvojem techniky. My všichni jsme v pokušení, abychom stále více věřili lidské moci, a tak stále méně pocítujeme, jak je pro nás důležitá milost. Mnozí lidé, protože jsou mladí, těší se dobremu zdraví a mají dostatek prostředků, nehledají Boha a nevědí nic o jeho milosti. Kež toto poselství nám všem pomůže, že se rozhodneme pro Boha, otevřeme se mu, abychom byli osvobozeni od strachu, přijali milost obrácení, a tak prožili, jak důležitá je milost.

Nejvíce poutníků přichází do Medjugorje z Polska a z Francie. Ale jsou zde skupiny z Brazílie, Argentiny, Severní Ameriky, Kanady, Filipín, Austrálie, Rumunska, Anglie, Itálie a Bel-

gie. V těchto dnech zde byla skupina z Ukrajiny a z ostrovu Réunion. Denně koncelebruje večer 40 kněží. Poselství, které jsme přijali v květnu v nově k Duchu svatému, nás může připravit na přijetí jeho darů.

»Zvu vás, abyste se modlitbou a obětí připravili na příchod Ducha svatého.«

Opět je zde řeč o modlitbě. Tato modlitba, kterou se máme připravovat na příchod Ducha svatého, je modlitbou, pro kterou se musíme rozhodnout, pro kterou si uděláme čas a u které musíme věrně vytrvat. Být v modlitbě před Bohem znamená vystavit se mu a dát mu šanci, aby naplnil naše srdce dary Ducha svatého, tak jak slunce vyzařuje život květině. To je příprava. Při této přípravě, která spočívá v modlitbě, nás Panna Maria zve i k oběti. Co znamená vlastně tato oběť? Neslyšíme to rádi, když nás někdo vyzývá k oběti, ale je-li v našem srdci láska, pak se rádi rozhodneme i k oběti pro osobu, kterou milujeme. Můžeme říci, že láska umožňuje oběť a že láska v jistém smyslu získává svou cenu právě z oběti. Oběť je možno přinést i bez lásky, ale pak nebude mít tu pravou cenu. V našem běžném chápání vyznívá oběť spíše negativně, ale ve skutečnosti je to něco absolutně pozitivního. V kontextu tohoto poselství máme oběti rozumět tak, že děláme to, co nás tak osvobodí, abychom byla otevření pro Ducha svatého. Proto našim úkolem by měla být otázka: Co je to, co nám brání, abychom byli otevření pro příchod Ducha svatého? Na tom musíme pracovat. Co nám např. brání, abychom věnovali více času modlitbě? Osvobodit se od této překážky, to skutečně vyžaduje oběť. Když nás k tomu Panna Maria vybízí, může jistě každý z nás v tom smyslu něco udělat.

»Příchod Ducha svatého...«

Myslím, že se můžeme nejdříve zamyslet nad tím, co se stalo před 2000 lety. Maria a apoštolové se připravovali modlitbou na příchod slíbeného Ducha svatého. Přišel a proměnil jejich srdce. Porozuměli všemu tomu, co jim Ježíš řekl, a byli ochotni jít do světa a hlásat jeho poselství. A byli také připraveni trpět, neboť skrze dar síly Ducha svatého ztratili všechn strach. Musíme se chovat jako apoštolové a modlit se s Pannou Marií. Musíme se v tomto roce zvláště připravovat na příchod Ducha svatého.

»Moje milé děti, toto je čas milosti.«

Tato slova použila Panna Maria v mnoha poselstvích. Zde v Medjugorje začal čas milosti pro nás a pro všechny poutníky již 25. června 1981. Mnoho lidí zde udělalo tu zkušenost: dostali milost modlit se, věřit, smířit se, milovat, prokazovat dobro a mnoho jiných milostí, zvláště milost dobré zpovědi, která vychází z touhy po očištění. Ale čas milosti nastane především s příchodem roku 2000. Na tyto časy se můžeme dívat také jako na »poslední čas«. Bůh udělal všechno, co si předsevzal, aby nás zachránil a spasil. S Ježíšovým příchodem na svět toto dílo dokončil. Je nyní na nás, abychom se k tomuto času milosti tak říkajíc připojili. Bůh je vždy milostivý, vždy miluje. Není nyní milosrdnější než na začátku zjevení. Jen člověk může být otevřenější, více hledat a více se otevřít milosti.

»Proto vás znovu volám, abyste se rozhodli pro Boha Stvořitele.«

I to je myšlenka, kterou často opakovala, neboť to vlastně odpovídá prvnímu přikázání Desatera. Rozhodnout se pro Boha Stvořitele znamená zcela konkrétně přijmout svůj

vlastní život jako dar s láskou, protože Bůh nás stvořil z lásky. Každý z nás je jeho tvorem. Když stvořil svět, řekl: »Je to dobré.« O nás lidech, tedy o každém z nás, řekl: »Je to velmi dobré.« Můžeme přijmout svůj život s radostí a láskou. Pro křesťana tu není místa, aby smýšlel sám o sobě negativně, nechtěl přijmout svůj život, nebo žil s komplexy méněcennosti. Tím urážíme Boha. I když jsme od své rodiny a od svých rodičů nějakým způsobem zraněni a máme nyní problémy, a to se často stává, máme vždy dosti důvodů, abychom přijímali svůj život s láskou a radostí. I když nás druzí dostatečně nemilovali, když nás dokonce rodiče zcela odmítli, Bůh nás miluje, je naší Stvořitelem, a to by nám mělo pomáhat, aby se naše rány zhojily.

Dalším konkrétním rozhodnutím je, abychom druhé lidi potkávali a přijímali jako dar a milost Boží. Každý z nás je stvořen Bohem a o každém z nás řekl Bůh: »Je to velmi dobré. Ty jsi mé milované dítě.« Přijmout Boha Stvořitele znamená rozvíjet k sobě, k druhým lidem i k přírodě láskyplný vztah. Jestliže však člověk nemá pravou víru v Boha, je v nebezpečí, že bude sám sebe považovat za pána života, a to je pro něho samého, pro druhé lidi i pro přírodu velmi nebezpečné. Pokaždé, když se člověk postaví proti svému životu a proti životu druhých lidí, ukazuje vlastně, že nevěří v Boha Stvořitele. Zvláštním způsobem se to projevuje, pokud jde o nenarozený život. Víme však, že v tomto světě se ruka člověka strašným způsobem pozvedla proti nenarozenému životu. Člověk tu vystupuje proti Bohu Stvořiteli tak v rozhodujícím momentu života, neboť zabíjí, co již bylo počato. Člověk se musí smířit se svým Bohem Stvořitelem a spolupracovat s ním při stvoření.

To je podmínka, aby opět našel pokoj a mohl žít šťastně.

Duch svatý, na jehož příchod se připravujeme, je životodárný Duch. Tam, kde my zabíjíme, bojíme a ničíme, zapuzujeme svatého Ducha a Stvořitele. Jedním z plodů Letnic je nový, láskyplný, stvořitelství vztah k Bohu a ke všemu, co stvořil.

»Dovolte Duchu svatému, aby vás přetvořil a změnil.«

V tomto slově »dovolte« vidíme, jak velice Bůh respektuje naši svobodu. Žádá nás o dovolení. Je to tajemství lidské svobody, že můžeme Bohu říci »ne« a raději říci »ano« něčemu jinému a jít za něčím jiným. Můžeme dovolit, aby nás přetvářelo něco jiného než Bůh. Když řekneme »ano« jako Maria a vytvoříme podmínky, aby k nám přišel, pak nás transformuje a přetváří. Vlastně by si každý z nás v tomto okamžiku měl položit otázku: Jaké to má pozadí? Co to ve mně nedovoluje Bohu, aby do mne vstoupil? Na jedné straně vidíme, že člověk je dobrý a má mnoho darů, ale vidíme také, že každý z nás je hříchem deformován, narušen: jednotlivé osoby, rodiny, celý svět. Potřebujeme tedy tuto transformaci. Bůh chce skrze Ducha svatého tuto transformaci a proměnu uskutečnit. Dokáže to, protože nás stvořil a my máme být přetvořeni podle jeho obrazu. To první, co v nás má změnit, je láska. Podle Božího obrazu jsme všichni stvořeni s darem svobody a lásky a všichni potřebujeme transformaci a změnu.

»Kéž je vaše srdce připraveno...«

...aby v nás Duch svatý mohl uskutečnit svůj plán. To je pro nás velice důležité. Příprava se uskutečňuje modlitbou a obětí. Vytvořme tyto podmínky, a pak budeme připrave-

ni následovat plán Ducha svatého.

»...poslouchat a žít všechno, co má pro vás Duch svatý ve svém plánu.«

Ale ještě více, my můžeme tento plán poznat. Když jsme tento plán poznali, budeme jistě tím plánem nadšeni, protože to, co pro nás Duch svatý připravil, je jistě to nejlepší. Slyšet slovo, to zaznívá v Písmu svatém velmi často a slavnostní forma modlitby v Izraeli začínala slovy: »Slyš, Izraeli!« Bůh nás volá, mluví k nám a chtěl by, abychom mu naslouchali. A opět je zde otázka. Co nás dělá hluchými? Jsme-li otevřeni pro svět, nasloucháme světu; jsme-li otevřeni Bohu, nasloucháme Bohu. Ten, kdo naslouchá Bohu, naslouchá i sobě a jiným lidem a nebude svět odmítat, nýbrž bude mít správný vztah k Bohu. Ale ten, kdo naslouchá světu, odvrátí se od Boha i od lidí.

»Moje milé děti, dovolte Duchu svatému, aby vás vedl.«

Nejvlastnějším smyslem víry je dovolit Bohu, aby nás vedl. Dělá to skrze Ducha svatého. Mnoho lidí sice říká, že věří, ale nenechává se vést Duchem svatým, nenaslouchají mu a nedělají to, co s nimi naplánoval. Např. jestliže nás někdo zranil, a my se necháme vést Bohem, odpustíme mu a neztratíme trpělivost, i kdyby nás zranil 7x70krát. Ale jestliže podruhé nebo potřetí již nechceme odpustit, pak se nenecháváme vést Bohem. Pokaždé, při každém hříchu se opakuje totéž. Nedovolujeme Bohu, aby nás vedl. Kdo se např. nemodlí a nejde na mši svatou, kdo nectí své rodiče a porušuje nějakým způsobem Boží přikázání, nedovoluje Bohu, aby jej vedl. Proč je tomu tak? Poněvadž jsme pyšní a samolibí. Pýcha sama v sobě znamená

Lidé nepřestávají věřit proto, že kritika křesťanství je nevyhnutelná, ale pokládají kritiku za nevyhnutelnou, poněvadž přestávají věřit.

Co nás odděluje od Boha, není ani tak hřích, jako spíše přání hřích ospravedlnit.

Nicolás Gómez Dávila

v j v

Jsem na svém místě stejně potřebný jako je archanděl na svém.

John Henryx Newman

otázku Bohu: »Kdo jsi ty, že mi chceš něco říkat?« A znamená také rozhodnutí: »Já udělám to, co budu sám chtít!« Tato pýcha stojí na počátku. Je příčinou prvního hříchu i všech ostatních hříchů každého člověka. Proč by člověk neměl dělat to, co je pro něho nejlepší? To je ale to, co říká Bůh. Jenže pýcha říká v každé situaci: »Kdo jsi ty, Bože? Já se rozhodnu, jak já chci!« Tuto pýchu musíme v sobě rozhodně překonat.

»Duch svatý kéž vás vede po cestě pravdy a spásy k věčnému životu.«

Co je to vlastně pravda? Pravda je to, že nás Bůh stvořil, že nás miluje, že by v nás chtěl působit, že by nás chtěl změnit a transformovat, abychom vyrůstali tak, jak to pro nás naplánoval, a abychom tak dosáhli věčného života. Pravda je, že člověk nemůže sloužit tomuto světu, nýbrž že svět musí sloužit člověku, to nižší tomu vyššímu. Ale v dnešní době je mnoho lidí zotročeno, nechávají v sobě působit nikoliv tomu, co je lidské, ale nelidské, a to se stává i mnoha křesťanům, když myslíme a žijeme nikoliv křesťansky, ale nekřesťansky. To nám chce dnes říct Maria. Prožívejme tento čas jako intenzivní čas Ducha svatého, abychom pochopili, co nám Bůh skrze Marii říká, abychom se nechali od Boha přetvořit a byli lidmi pokoje.

Z LEBEN 7 přeložil -lš-

Mýty současné doby

Mýtus podle známé definice je obrazné vyjádření nějaké duchovní nebo mravní skutečnosti, při níž jsou použity i bájně, tedy nepravdivé prvky. Mnoho mýtů starých národů vzniklo přirozeně a vstoupilo i do literárního světa. Jsou však mýty jiného charakteru, totiž ty, které vznikly uměle, s jistým dezinformačním záměrem. Ty jsou novověkého původu. Každý, kdo zažil komunistickou éru, ví, kolik takových mýtů šířila bolševická propaganda. Komunismus je však mrtev, alespoň formálně. To ale neznamená, že mýty tohoto typu se již nešíří. Všimněme si aspoň některých v mezinárodním měřítku:

1) „**V Severním Irsku** už téměř třicet let trvá skrytá i otevřená náboženská válka katolíků s protestanty...“

Tento zcela jasný mýtus je stále opakován i v našem televizním zpravodajství, opakuje ho většina masmédií včetně katolických. Ve skutečnosti se o náboženskou válku vůbec nejedná. To skvěle analyzoval už počátkem 70. let polský publicista Jerzy Turowicz v Tygodniku powszechném. V Severním Irsku (Ulsteru) probíhá boj a existuje trvalé napětí mezi tzv. royalisty (stoupenci dosavadního setrvání Ulsteru ve svazku britské koruny) a republikány (stoupenci připojení Severního Irsku k nezávislé Irské republice). Je samozřejmé, že katolické obyvatelstvo Ulsteru smýšlí irsky a vlastenecky, neboť katolicismus byl vždy pro Iry garantem jejich duchovního zápasu o národní identitu proti britské nadvládě. Severoirští katolíci z těchto důvodů téměř stoprocentně náležejí k republikánům a přejí si sjednocení s Irskou republikou. Nejsou to ale jen oni. Pro spojení Ulsteru s Irskem jsou také severoirští socialisté a komunisté, tedy ateisté. IRA ve své teroristické podobě není a nikdy nebyla katolickou organizací.

Hlásila se k marxismu trockistické orientace, ve svém programu měla mimo jiné i boj proti katolické církvi, která prý „brzdí“ revoluční iniciativu severoirských republikánů. Irský episkopát opakovaně prohlásil členství v IRA za neslučitelné s katolickou vírou a podléhající církevním trestům, tím spíše pak instalování zápalných bomb. Z dopadených atentátníků IRA nebyl ani jeden praktikujícím katolíkem. Před pádem komunismu byla IRA vyzbrojována ze Sovětského svazu. Toto je třeba vědět, neboť celosvětová propaganda líčící konflikt v Ulsteru jako náboženskou válku vyvolá ihned zkratovou představu, že to jsou praktikující katolíci, kteří chodí na mši sv., zpovídají se a modlí, kdo kladou na ulicích a v obchodních domech pumy. Ve skutečnosti je to někdo úplně jiný, kdo nemá s katolickou vírou nic společného, naopak proti ní bojuje.

Budeme také spravedliví i vůči protestantům. Rytíři Oranžského řádu, již neustále provokují irské republikány, katolíky na prvním místě, nejsou žádnými praktikujícími anglikány či presbyteriány, ale svobodnými zednáři, kteří se hlásí k osvícenskému deismu a chtějí skoncovat nejen s katolicismem, ale s křesťanstvím jakožto zjeveným náboženstvím vůbec. Vítězství britských vojsk nad irskými katolíky koncem 17. století chápou ne jako vítězství protestantismu nad katolicismem, ale jako vítězství „osvícené“ britské monarchie, v té době už prosáknuté deistickým světovým názorem, nad údajnou „katolickou pověrou“ a „tmářstvím“. Oficiální protestantské církve anglikánů a presbyteriánů se distancují od jejich akcí a kategoricky odsuzují teror royalistických sektářů a radikálních liberálů.

Severoirský konflikt není tedy konfliktem náboženským,

tím snad byl někdy v 17. století, teď je konfliktem ryze politickým, na jehož teroristických akcích se věřící a praktikující katolíci a protestanté nepodílejí a které v žádném měřítku nejsou motivovány nábožensky. Naopak jedni i druzí jsou jeho obětí.

2) „**Nacistický antisemitismus a holocaust** by nebyl možný bez antisemitismu středověkého katolicismu, který k tomu připravil půdu...“ Další z novověkých mýtů, dnes horlivě šířených. Poslyšme, co k tomu říká nedávný vatikánský březnový dokument o vztahu k Židům, vydaný z iniciativy Sv. otce a jím podepsaný. Odsuzuje všechny protižidovské pogromy ve středověku a vyslovuje lítost nad nimi, zároveň ale uvádí: „Holocaust byl dílem typického moderního novopohanského režimu. Jeho antisemitismus měl své kořeny mimo křesťanství a nezdráhal se při sledování svých cílů postavit se i proti Církvi a právě tak pronásledovat její příslušníky. „Středověký antisemitismus, vybíjející se v četných pogromech na Židy, je hoděn odsouzení tím spíše, že u jeho kořenů tkvěly náboženský fanatismus a pověra. Ty však nikdy nebyly podporovány církevní autoritou, existuje naopak téměř 300 papežských bul ze středověku, které odsuzují pogromy a akty nenávisti vůči Židům.“

Katolická církev vytýkala Židům, že nechtějí přijmout Pána Ježíše jako Spasitele, a neustávala ve svém misijním úsilí získat židovský národ pro Krista. Projevy antisemitismu byly motivovány neochotou Židů uzнат Ježíše Krista jako Božího Syna, velmi často i nesnášenlivými a urážlivými projevy z jejich strany vůči křesťanům, Talmud například pokládá Ježíše za nemanželského syna Mariina.

Ve smyslu nedávného dokumentu samozřejmě odsuzujeme fakt, že na nenávist bylo z křes-

ťanské strany odpovídáno nenávistí nebo dokonce vraždami, ale toto je něco zcela jiného než antisemitismus Rosenberga a Hitlera. Ten nebyl náboženský, ale rasový. Předmětem nacistické nenávisti byl židovský národ jako celek bez ohledu na to, jestli šlo o Židy ortodoxní, liberální, nebo pokřtěné. V plynových komorách koncentračních táborů hynuli i katolíci konvertitě ze židovství, jako bl. Edith Steinová. Rasismus a nacionální nenávist byly katolické církvi vždycky cizí a v rozporu s její naukou. Proto středověký antisemitismus nikdy nemohl připravit půdu pro nacistický holocaust. Je to mýtus.

Pokud někdo hledá skutečného předchůdce nacistického holocaustu, tak lze poměrně snadno ukázat na hospodářský antisemitismus nežidovských podnikatelských kruhů v 19. století, které z konkurenčních důvodů podporovaly nacionální nenávist vůči židovskému etniku. Závist velmi snadno plodí nenávist. Mnozí židovští podnikatelé si však způsobili nevoli a odpor sami svými bezohledně vykořisťovatelskými metodami. Vztáhnout toto oprávněné rozhořčení proti počínání jednoho konkrétního Žida na celý národ bylo nejen morálně špatné, ale bylo v rozporu s katolickou naukou, která vždycky odmítala rasismus.

A ještě něco. Pokládat středověký křesťanský antisemitismus za podhoubí pozdějšího nacistického holocaustu je i nelogické. Středověká nevole proti Židům byla motivována jejich odmítáním Ježíše Krista jako Mesiáše. Němečtí nacisté ho však odmítali také. V tom se ortodoxními i liberálními Židy naprosto shodovali. Jestliže je přes tuto shodu nenáviděli, musela tato šílená nenávist, která zplodila plynové komory, zcela logicky pocházet z úplně jiných zdrojů a kořenů.

Radomír Malý

Heřman Josef

Vilém Hünermann

XIII.

A po mši byl podle starého zvyku přiveden biskupovi osel. Proboštka dle zvyklostí dala arcibiskupovi sametový pytlík se zlatáky, tlustá děkanka pár rukavic a správcová pokladu voskovou svíci. Stín obav přeběhl přes kancléřův obličej, když viděl zvíře, na kterém měl jet. Potom ale uviděl v okolostojícím davu jeden milý dětský obličej, který se na něj přátelsky usmíval, tu se biskup také usmál a vsedl do bílého sedla.

„Íííááá,“ zahýkal osel a za jáсотu lidí vyjel arcibiskup ke kostelu svatě Cecilie.

SVĚTELNÝ PROUD

Další rok měl být pro Heřmana rokem zvláštní milosti. Připravoval se na první svatě přijímání.

Farář od svatého Martina přicházel teď do školy a posiloval mladá srdce.

V Heřmanově životě přinesl tento rok ještě jinou změnu. Stále ještě to byl šťastný a milý chlapec, plný radosti ze všeho krásného a čistého. Ale někdy už byl vážný a jeho oči pak měly zvláštní výraz. Vzdálený, hluboký pohled, tajuplný, takže jeho matka udiveně říkala svému muži:

„Dívá se dovnitř.“

Jednoho dne seděl Heřman se dvěma jinými hochy u Rýna. Vesele šplouchali nohama v šedivé vodě. Chvilku seděli mlčky. Pak řekl černovlasý klučina s pánovitým výrazem ve tváři:

„Něco vám řeknu. Tady ve vodě je zlato. Před mnoha lety tady jeden velký hrdina hodil do řeky poklad. Spoustu zlatých nádob, přiborů a peněz. A když je světlá noc, tak se to zlato třpytí a odráží se od temného dna.“

„A už jsi to někdy viděl, Sultáne?“ ptal se Heřman.

„No, ještě ne,“ odpověděl Sultán, neboť tak říkali kluci z farní školy Štěpánovi z ulice U saského dvora, protože při válečných hrách hrál vždy velitele tureckých vojsk. „Ještě jsem to neviděl, a to už jsem tu nejednou v noci tajně stál a díval se do Rýna. Ale jednou to uvidím. A pak se pro ten poklad potopím, vynesu ho na břeh a budu bohatý. Bohatý jako arcibiskup a postavím si nejkrásnější palác v celém Kolíně.“

„Nepovídej,“ vysmíval se mu Petr, který bydlel v Nebeské ulici. Ale přes zbožný název ulice to byl divoký uličník, s dobře proříznutou pusou a rozčuchanými rezavými vlasy. „To jsou vyložené lži, s tím zlatem v Rýnu.“

„A přece je zlato v Rýnu. I když je to možná pohádka s těmi konvicemi a zlatáky, podívejte se tam dozadu na tu obchodní loď s třemi stěžni. Vidíte, jak je hluboko ponořená ve vodě, skoro až po palubu? Je z Flander, a dost možná z ještě větší dálky, z Dálného východu. Je plná skořice a pepře a koberců a sametu. A loďař to prodá v Kolíně, v Bonnu nebo v Míšni za desetinásobek ceny. Nemám pravdu? Není v Rýně zlato? Až budu velký, a to nemá s pokladem nic společného, budu loďařem – obchodníkem a budu bohatý. Vydělám pytle zlata.“ Nadšeně se díval chlapec na obchodní loď, která, plně naložená, se pomalu sunula po Rýnu.

„Nechte tu ubohou obchodní loď,“ pokračoval Petr. „Ať si pluje s tím svým pepřem a koberci. Jo, kdyby to tak byla severská loď s rudou dračí hlavou! To jeli před dvěma sty lety po Rýnu Vikingové. Vrhali na města oheň, takže jim svítila jako pochodně k tancům. Sed-

láci a měšťané si strhávali oblečení z těla a preláti pili ze svých sudů a na klášterní střechu posadili červeného kohouta. To byl život!“ Kluk vyskočil, divoce rozhodil rukama, otočil se obličejem ke světlu a zakřičel:

„Chci žít, chci žít! Víte co! Skvělý Bertold jede zase se svou bandou celou Falcí! Pádí na koních jako ďáblové a rabují všechno, co jim přijde do cesty, pobíjejí lidi a zapalují domy!“ Oči mu divoce jiskřily. Heřman musel myslet na divokou kočku, která se před ním jednou objevila v lese. „Víš co, Sultáne, měj si ty svoje pytle zlata! Pak přijdu já se skvělým Bertoldem a vezmu si je.“

„Kecáš!“ řekl klidně Sultán a odplivl si.

„Jsi odporný!“ řekl Heřman vážně.

„Ale, co vy víte! Chci žít život, jaký žije skvělý Bertold. To je odvaha a síla! To je život! Co máš proti tomu?“ honosil se Petr.

„Není to čistý způsob života!“ odpověděl přísně Heřman.

„Není čistý? Copak spousta urozených lidí nevede takový život?“ bránil se budoucí bandita.

„Jméno nedělá čistým, ale srdce!“ Heřmanovy oči blýskaly na malého vagabunda.

„Není to vůbec čisté, přepadat bezbranné!“

„Tak? A co ty vlastně čekáš od života?“ Petr ohmul pohrdavě rty.

Heřman dlouho mlčel. První paprsky zapadajícího slunce se odrážely v řece. Pak řekl tiše, jako by pro sebe: „Život, to je něco důležitého, velkého!“ „Co je vlastně důležité, ty Šalamouně?“ posmíval se Petr.

Tiše se Heřman díval do vody, která se začala červenat od zapadajícího slunce.

„Vidíte, jak se voda leskne?“ zeptal se kamarádů.

„Zlatý poklad!“ křičel Štěpán. „Oheň Vikingů!“ zvolal Petr.

„To, co se leskne, je něco úplně jiného!“ mínil Heřman.

„To je to důležité, velké!“

„Co tedy?“ ptali se oba kluci, kteří hořeli zvědavostí.

„V Rýnu je krev svatých. Byli zavražděni u Mechternu. Svatý Gereon, velitel, a jeho vojáci. Taky Uršula a její panny byly zabity. To je to velké, to je život!“

„Ubohý blázne! Nechat se zabít, to je život?“ smál se Petr.

„Nechat se zabít kvůli Kristu!“

„A když tu nejsou žádní pohani, kteří člověka zabijí?“

„Potom žít kvůli Kristu!“ řekl Heřman pevným hlasem. Vstal a jeho obličej byl jasně ozářen slunečními paprsky. „Myslím, že to důležité není vůbec venku, ani v Rýnu, ani v lese. To důležité, to musí být v nás. Ano, tam musí být to největší!“

Petr řekl hloupý vtip a Sultán potřásl hlavou. Ale Heřman tomu nevěnoval pozornost. Jako zasněný se díval do lesknoucí vody. „To je to svaté, důležité a velké, to je život!“ šeptaly jeho rty skoro neslyšně. Pak šel tiše k domu, kde vlála vlajka se třemi korunami.

Oba dva kluci, kteří byli s Heřmanem, také ztichli. Dívali se na toho zvláštního kamaráda, nad jehož hlavou se leskly tři koruny. Pak se beze slova rozešli.

Zatímco Sultán v noci spokojeně spal a snil o pytlech zlata, nemohl Petr poprvé v životě usnout. Dlouhé hodiny ležel na posteli a zíral do tmy. Nešlo mu z mysli, co říkal Heřman o tom, co je důležité, a o životě.

Poznámka redakce: Omlouváme se našim čtenářům za chybu v číslování této četby na pokračování. Deváté pokračování omylem vyšlo pod číslem X. Texty však na sebe navazují bez přerušování. Děkujeme za pochopení.

Vnitřní uzdravení po těžkém úrazu

»Byl bych se dávno obrátil ...«

Můj muž, dobrý manžel a otec, nesdílel se mnou mé křesťanské přesvědčení. Aby mi vyšel vstříc, doprovodil mě o Vánocích a o Velikonocích do kostela a náboženskou výchovu dětí zcela přenechal mně. Často mi říkal: »Pro tebe je víra dobrá, ty ji potřebuješ, ale pro mne to není.«

Byl velmi úspěšný ve svém povolání a ve volném čase vášnivě rád jezdil na kole. Až před šesti lety jej jeden automobilista srazil na zem a ujel z místa nehody. Když jsem se tu strašnou zprávu dověděla, moje první modlitba byla: »Pane, dej mu příležitost, aby tě poznal!«

S těžkým úrazem lebky ležel sedm týdnů v bezvědomí. Při každodenních návštěvách mě vybízeli, abych k němu promlouvala, protože nemocní i v komatu cítí, že se k nim někdo obrací. Vyprávěla jsem mu o dětech, o tom, jak všichni příbuzní i přátelé s ním hluboce cítí. V těch týdnech se moje duše zmítala mezi odezdaností a zoufalstvím. Lékaři mi říkali, že pravděpodobně nebude schopen vykonávat důležitě životní funkce.

Na radu jedné řeholní sestry jsem požádala kněze o pomazání nemocných, které udělal mně i mému muži. Mohla jsem pro něho udělat to, co on sám nemohl: vyzpovídat se a přijmout svaté přijímání.

To, co nyní uvedu, jsou úryvky ze zápisků, které jsem si dělala po manželově úrazu při dlouhých cestách vlakem do nemocnice.

12. července 1992

Můj milovaný, můj nejlepší muž, můj Helmut leží již čtyři dny v nemocnici s těžkými úrazy hlavy v bezvědomí.

Když tě tak vidím ležet, s hlavou omotanou k nepoznání, napojeného na dýchací přístroj: „Můj Pane, co je lidský život – stéblo trávy. Kam se poděl ten hezký, veselý muž se svým trénovaným tělem?“

„Pane, ty jsi mně a nám všem znovu ukázal, že jsi Pánem ži-

vota a smrti, že rozdělujete zdraví a nemoc. Ale já se nemohu ptát, proč. Proč musí Helmut vytrpět ten velký kříž a my spolu s ním? Tvoje láska je tak blízko, tak uchopitelná právě v utrpení. Když mi děti přinesly tu strašnou zprávu, byly »náhodou« všechny doma. I Štěpán z Lince. Nikdo s tím nechtěl přijít první. Poslali Agi a potom mě všichni objali. Pane, kam bychom jinam šli? Ty jediný jsi Světlo a Život...

Je to pro nás všechny tak nepředstavitelné, že ten silný, zdatný otec tu leží tak bezmocný. Helmute, usedám denně na tvou postel a držím tvou ruku. Představuji si jako ve snu, že se dotýkám tvého ubohého obličje...

14. července

Včera večer jsme konali adoraci. Pán mi řekl: Miluji tě bezmezně. Poznej moji lásku i v utrpení. Neděkuji mi za utrpení, ale za moji přítomnost v utrpení.

Ano, Pane, děkuji za tvoji přítomnost. Již tolikrát jsem prožila tvoji skutečnou pomoc v utrpení, a nyní ji prožívám znovu. Nepřichází žádný anděl s bílými křídly, ale jsou zde andělé, děti, příbuzní, kteří se mnou trpí a se mnou prožívají úzkost, a přátelé, kteří všemi možnými způsoby chtějí ukázat, jak tě mají rádi. Neboť Pán poručil andělům a poneseš tě na rukou.

Ten první den, Helmute, když jsi tak těžce dýchal, modlila jsem se: Duchu svatý, dýchej ty v něm, naplň jeho plíce, jeho srdce svým životodárným dechem.

Při každé návštěvě kladu ruce na tvá ramena, na tvou hruď,

a zcela opatrně i na tvou hlavu a modlím se, aby Pán moje ruce tak proměnil, aby na tebe působily. Modlím se za lékaře, za sestry a ošetřovatele, aby je vedl Duch svatý a aby dělali to, co je pro tebe nejlepší.

Helmute, tvoje utrpení je pro nás pro všechny výzvou: Jsem tak ráda, že tě já i děti tak milujeme. Ale dělali jsme ti také starosti, protože já jsem měla pro tebe vždycky tak málo času, ty to víš, můj nelepší muži a otče, jakého jsem si mohla přát.

Můj Pane, přijmi vyznání mé viny, kdykoliv jsem měla málo lásky, málo trpělivosti a času pro Helmuta, proměň toto mé vyznání a tuto moji lítost na jeho uzdravení.

Miluji tě, můj muži, a děkuji Bohu, že nám dal těch třicet let společného života a že nás i v utrpení vedl a nedal nám padnout v opuštěnosti. Chci být s tebou v čase i na věčnost. Kéž nám Pán dá k tomu svou milost a své požehnání.

20. srpna

Již šest týdnů leží Helmut v komatu v Leoben. 20. 8. jej letecky převezli do Innsbrucku. Lékaři mi říkali, že on se sám neprobudí, ale potřebuje neurologickou rehabilitaci. V Innsbrucku ležel ještě týden v polobdělém, ale nepřítomném stavu na pokoji intenzivní péče. Jindřich, psychotherapeut, začal nejprve s pasivními cviky v posteli, pohyboval jeho rukama a nohama. Pak jej posadili do pojízdného křesla, nebo položili připoutaného na plochu s úklonem 45°. Další týden mohl ve zvláštním zařízení připoután několik minut zaujmout polohu ve stoje. Tehdy řekl Helmut na Jindřichovu otázku první slovo: »Vo-

du!« A pak začal dlouhý čas jeho uzdravování.

18. září

Krátce před večeří: „Helmute, máš hlad?“ – „Ano, mám hlad po slovech.“ Helmut mi řekl: „Jsem tak rád, že tě mám.“

26. září

Helmut byl v posledních dnech velmi agresivní a zoufalý, když jsme ho po polední přestávce příkurtovali na lůžko. Když jsem po polední přestávce za ním přišla, dělal rámus... Nemohla jsem se na to dívat, nechala jsem jej tak a šla jsem na chodbu, tiše jsem si zpívala. Helmut byl stále velice neklidný. (Jedme někam pryč, jedme domů, zavolej Ditricha...) Najednou mi řekl: „Pomodli se se mnou Otče náš.“ Večer, když jsme měli klidnou chvíli, zeptala jsem se ho, proč se chtěl modlit. „Ze zoufalství!“ – „A pomohlo to?“ – „Ano.“

9. října

Helmut mi řekl: „Já věřím. Já musím změnit svůj život. Hlavně pokud jde o lásku k bližním.“ Zdálo se mi, že jsem se stala svědkem zázraku, když jsem mohla prožívat, jak Pán Helmuta krok za krokem uzdravuje, na těle i na duši.

12. října

Dnes byl Helmut velice zoufalý kvůli očím. Museli jsme přerušit hru s čísly, protože nic neviděl. Nejraději si hrál s balonem v sedě. Při této hře je velmi pohyblivý, točí se na cvičném prkně, aby dosáhl na míč...

17. října

Anežka mluvila s Helmutem o nehodě. Jeho reakce byla: „Je mi toho člověka líto.“

24. října

Zorganizovala jsem cvičnou hodinu. Helmut se nešetřil. Nasmáli jsme se, když Helmut sám nastavoval hodiny. K mé

velké radosti je už zase začínat poznávat.

28. října

Dnes jsem byli oba u zpovědi. Nepřemlouvala jsem ho. Jen jsem se ho jednou zeptala, jestli by se nechtěl vyzpovídat a přijmout svaté přijímání. Minulý týden mi řekl: „Můžeš zavolat P. Zanglera...“

11. října

Před dvěma dny s námi hovořil jeden mladý lékař. Kládł otázky, zda se nějak změnila Helmutova osobnost atd. Po rozhovoru řekl Helmutovi, že má lepší sebevědomí, než se domníval. Včera se podrobil psychologickému testu, který prokázal podstatné zlepšení mozkových funkcí.

18. prosince

Rozhovor s primářem. Můžeme o Vánocích nějaký čas strávit spolu doma, podle toho, jak se bude Helmutovi dařit. Hovořila jsem s ním poprvé po tom, co si přečetl celý chorobopis. Řekl mi, že po takových zraněních hlavy mnozí umírají, hraničí to se zázrakem, do jaké míry a jak rychle se Helmut zotavil. Pokaždé, když mi lékař říká, jak zlé to s ním bylo, pociťuji ještě zřetelněji Boží pomoc a blízkost. »Obklopila mě pouta smrti. On sestoupil shůry a pozvedl mě...«

Dnes je můj muž tělesně zotavený, a co je důležitější, vnitřně uzdravený. Jsem o tom přesvědčena, protože nechová žádnou zášť vůči řidiči, který jej srazil. V důsledku úrazu již nemůže vykonávat své dřívější povolání. Musí se omezit, i pokud jde o jeho dřívější koníčky. Ale jak sám říká, našel něco lepšího. Jeho vášní se stala modlitba, návštěva kostela a modlitebního společenství, poutních míst. Říká: „Je to tak krásné být s Bohem. Nikdy bych tomu nevěřil. Jinak bych se byl už dávno obrátil.“

Překl. -Iš-

ROK PO ZEMĚTŘESENÍ

Fasáda slavné baziliky sv. Františka v Assisi byla rok po zemětřesení zcela obnovena. Lešení, které obklopovalo baziliku, bylo již demontováno tak, aby práce byly skončeny před 4. říjnem – svátkem sv. Františka.

Dále pokračují restaurátorské práce uvnitř baziliky. Oprava klenby, jejíž zborcení při druhé sérii otřesů způsobilo smrt dvou františkánů, potrvá ještě několik měsíců. Ještě delší bude proces shromažďování zbytků a restaurace Giottových fresek z XVI. století, na nichž je zobrazen život sv. Františka.

Lešení je stále ještě uvnitř svatyně i v kryptě, kde se nachází světcův hrob. Tato místa stále ještě nejsou zpřístupněna.

Poutníci mohou navštěvovat baziliku sv. Kláry, kde sice ještě trvají restaurátorské práce, ale budova byla poškozena podstatně méně.

kai

AUTENTIČNOST KRISTOVA HROBU

Kristův hrob v Jeruzalémě obsahuje zčásti původní kamenné kvádry, které pocházejí z dob Kristových. K tomuto závěru dospěl britský archeolog Martin Biddle po desetiletém výzkumu. Biddle vyjádřil své pevné přesvědčení, že vedle zbytků tří dalších hrobů, které se nacházejí v chrámu Božího hrobu, se nachází také původní Kristův hrob. Dokazuje to analýza modelů, strukturální zvláštnosti a staré popisy hrobu, které zanechali poutníci.

DŮSLEDNĚJŠÍ OCHRANU KŘEŠŤANŮ

Po znásilnění čtyř řeholních sester v Indii požaduje biskupská konference větší ochranu křesťanských misionářů. 50 ozbrojených mužů ve státě Madhya Pradesh vtrhlo do kláštera. Znásilnili čtyři sestry, prohrabali nemocniční stanici a odnesli si obnos v hodnotě více

než 1000 DEM. Zatím nebyl nikdo zatčen.

ZA JEDNOTU ZEMĚ

Více než 60 kněží z arcidiecéze Seul se dobrovolně přihlásilo k pastorační práci v Severní Koreji. Stalo se tak po výzvě pomocného biskupa. Oznamil to pastorační komitét, který má za úkol obnovit katolicou církev v Severní Koreji a přispět tak ke sblížení mezi oběma částmi země.

TRVAJÍCÍ NÁSILÍ

24. září byl v Angole při násilném přepadení zavražděn jeden seminarista a jedna řeholní sestra. Je to již druhý podobný případ během několika týdnů.

VÝSLEDKY PRŮZKUMU

Každá třetí Italka, která podstupuje potrat, pokládá tento krok za běžný prostředek antikoncepce. Zjistilo to sdružení gynekologů a porodníků z anket na téma potrat. Průměrný věk žen, které utrácejí své plody, činí 29 let. 58% z nich má střední nebo vyšší vzdělání.

KRIZE V ANGLIKÁNSKÉ CÍRKVI

Anglikánský duchovní Francis Brown oznámil, že v nejbližší době odejde do katolické církve. Brown patří k předním odpůrcům ordinace žen a manifestačně pořádal »zádušní mše za zemřelou anglikánskou církev«. Řekl, že je mu velice líto farníků, které opouští, ale nemá na vybranou, protože anglikánská církev přestane být záhy domem těch, kteří věří v pravověrné křesťanství. Dodal, že se pokusí dokázat, že »nejsprávnější cestou anglikánů nejsou pokusy o vzkříšení mrtvé církve, ale vstup do jednoty s apoštolskou církví«.

Od dob, kdy synod vyhlásil možnost kněžského svěcení žen, opustilo anglikánskou církev 250 kněží, z nichž většina odešla do katolické církve, někteří do pravoslavné.

V současné době se k těmto problémům ostrovní církve přidaly další, totiž svěcení homosexuálů a připuštění žen k biskupskému úřadu.

SMAZAT DLUHY CHUDÝCH

Petici »Jubileum 2000« organizují obyvatelé čtyřiceti rozvojových států. Je adresována sedmi nejbohatším státům světa a požaduje, aby byly umožněny všechny dluhy těchto chudých zemí k roku 2000.

Acce získává velkou podporu na všech kontinentech. Tento požadavek vznesl již několikrát i Jan Pavel II.

Prvním státem, který odpověděl kladně, je Norsko, které anuluje dluh 180 mil. \$. Iniciativu podporuje rovněž vláda Velké Británie. Naopak Německo a Japonsko, dva největší světoví věřitelé, jsou zásadními protivníky tohoto projektu.

-pw-

JEZUITŠTÍ MUČEDNÍCI

V tomto století podstoupilo mučednickou smrt 324 členů Tovaryšstva Ježíšova. Nejvíce, 123, jich zahynulo za občanské války ve Španělsku v letech 1936-39. Za doby nacismu položilo život 109 jezuitů, v Latinské Americe jich bylo 14 a v Africe, na Dálném východě a v SSSR 78.

Jezuitský řád zaznamenal po 2. vatikánském koncilu největší úbytek povolání. Počet jeho členů poklesl z 36 na 22 tisíce.

-kai-

NACISTICKÉ PLÁNY

Podle nejnovějších archivních dokumentů plánovali nacisté únos papeže Pia XII. V plánu byl fingovaný útok na Vatikán, na jehož ochranu měli nastoupit SS, a tak se zmocnit osoby papeže. Dokumenty byly publikovány v posledním vydání »Anali della Storia Contemporanea«. Autorkou je historička Anna Lisa Carlotti.

Radio Vaticana

DIES DOMINI – DEN PÁNĚ

Rostoucí odlišnost od soboty

23. K oné novosti se katecheze prvních staletí vrací stále znovu, když se snaží charakterizovat neděli v porovnání s židovskou sobotou. V sobotu měli židé povinnost shromáždit se v synagoze a museli zachovávat zákonem předepsaný klid. Apoštolové a zvláště sv. Pavel nejdříve dále navštěvovali synagogy, aby tam mohli hlásat Ježíše Krista tím, že komentovali „slova proroků, která se každou sobotu předčítala“ (Sk. 13,27). V některých obcích, jak bylo možno zjistit, vedle sebe přetrvávalo zachovávání soboty i slavení neděle. Velmi brzy se však oba dny začaly stále jasněji rozlišovat, především jako reakce na houževnatost těch křesťanů, kteří pocházeli ze židovství, a proto měli sklon zachovávat povinnost Starého zákona. Sv. Ignác z Antiochie píše: „Když ti, kdo žili za starých pořádků, dospěli k nové naději a už nezachovávají sobotu, ale žijí podle dne Pánova, dne, ve kterém skrze něho a jeho

smrt propukl náš život (...), tajemství, z něhož jsme dostali víru a ve kterém zůstáváme, abychom byli shledáni jako věrohodní učedníci Krista, svého jediného Mistra, jak bychom pak mohli žít bez něho, když přece i proroci, jeho duchovní žáci, jej očekávali jako Mistra?“ (21). A sv. Augustin poznamenává: „Proto také Pán vtiskl svou pečeť i svému dni, třetímu dni po umučení. Je to totiž v týdnu osmý den po sedmém, to znamená po sobotě, a první den týdne.“ (22) Rozdíl mezi nedělí a židovskou sobotou se stále víc upevňuje ve vědomí Církve, i když v jistých obdobích dějin se kvůli důrazu kladenému na povinnost nedělního klidu objevuje tendence k jisté „sabatizaci“ dne Páně. Ostatně existovaly části křesťanstva, kde se sobota a neděle prožívaly jako „dva bratrské dny“. (23)

Den nového stvoření

24. Srovnání křesťanské neděle se starozákonním pojetím soboty vyvolalo i teologická zkoumání, která vzbudila velký

zájem. Zvláště byla ozřejmena jedinečná souvislost mezi zmrtvýchvstáním a stvořením. Křesťanské myšlení spontánně dospělo ke spojení vzkříšení, které se událo „prvního dne v týdnu“, s prvním dnem onoho kosmického týdne (srov. Gen. 1,1–2,4), podle něhož kniha Genesis dělí průběh stvoření: se dnem stvoření světa. (srov. 1,3–5). Tato souvislost umožňovala chápat vzkříšení jako začátek nového stvoření, z něhož prvním je oslavený Kristus, „prvorozený všeho stvoření“ (Kol. 1,15), ale také „první zrozený z mrtvých“ (Kol. 1,18).

25. Neděle je skutečně den, ve kterém je křesťan víc než v kterémkoliv jiném dni vybízen, aby pamatoval na spásu, která mu byla nabídnuta ve křtu a udělala z něho nového člověka v Kristu. „Spolu s Kristem jste byli ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšeni vírou v moc Boha, který ho vzkřísil z mrtvých. (Kol 2,12; srov. Řím 6,4–6) Liturgie podtrhuje tuto křesťanskou dimenzi neděle, ať už je to výzvou konat slavnost křtu kromě Velké noci i o tomto dni, „v němž si církev připomíná Pánovo zmrtvýchvstání“ (24), nebo tím, že doporučuje jako vhodný kající ritus na začátku mše

Na přelomu října a listopadu 1998 vyjde:

PŘÍPAD OPUS DEI

Vittorio Messori

Úryvek z úvodu knihy:

„V této knize vám předkládám to, co se mi podařilo poznat a pochopit. Uplynul víc než rok od chvíle, kdy mne italský nakladatel pověřil, abych jako zpravodaj a také trochu jako detektiv prozkoumal Chobotnici. Ne však tu siciilskou, ale španělskou: Opus Dei neboli la Obra, jak ji nazývají v kastilštině.

Skutečnost, do níž jsem se ponořil, abych ji mohl odhalit, je mnohem útešnější či více zneklidňující, slibnější či hrozivější (to si rozhodněte sami, bude záležet na vašem stanovisku: těžko však zůstanete lhostejnými), než by předpokládala většina lidí, a dokonce i většina katolíků. A určitě mnohem více, než jsem si myslel já sám.“

V knize je uveřejněna i studie historika Giuseppe Romana o činnosti Opus Dei ve Španělsku v době vlády generála Francisca Franka.

O autorovi: Italský spisovatel a novinář Vittorio Messori (* 1941) po studii na klasickém gymnáziu promoval v politických vědách. Jeho publikační činnost je rozsáhlá nejen v Itálii, jeho díla zná i český čtenář: Hypotézy o Ježíšovi (Portál 1994), rozhovor s kardinálem Ratzingerem, nejprve výtahy v exilových Rozmluvách (Londýn 1986), později knižně pod titulem O víře dnes (Zvon 1994 a MCM 1998), zejména však jeho rozhovor s papežem Janem Pavlem II., který vyšel pod názvem Překročit práh naděje (Tok 1995). *Vázaná, 248 stran, 197 Kč*

Knihu vydává: Cesta, Rašínova 5, 602 00 Brno, tel.: 05-4221 1621

Distribuci pro knihkupce zajišťuje: Kardis, Masarykovo nám. 5, 664 52 Telnice, tel.: 05-4222 9489 – Kardis, Koleční 4, 160 00 Praha 6, tel.: 02-2431 6029

Jednotlivé objednávky zasílejte na: Knihkupectví MCM s.r.o., Wurmova 9, 771 11 Olomouc 1, tel.: 068-55 00 266.

Katolická beseda Kopřivnice ve spolupráci se studiem TELEPACE a RADIEM PROGLAS

pořádá v sobotu 24. října 1998 od 15,00 hodin ve velkém sále Katolického domu v Kopřivnici

II. HUDEBNÍ SETKÁNÍ „SRDCE NA DLANI“

Jak se dělá rádio – 15.00 hod. beseda s Milanem Tesařem a jeho hosty

HROZEN Frýdek Místek (folk)

ADRIEL Poprad (rock) 17,00 hod.

POHON Ostrava (jazzrock)

OBOROH Kostelec nad Orlicí (folk rock)

Koncert moderuje hudební redaktor RADIA PROGLAS a moderátor hitparády „Kolem se toč“ Milan Tesař.

Vstupné na besedu 20 Kč, na celý program 70 Kč, předprodej vstupenek a bližší informace: Katolický dům, Štramberská 378, 742 21 Kopřivnice, tel.0656-407 29 nebo 0656-802 122 (záznamník) pí. Blahutová, zajištěno bohaté občerstvení a možnost noclehu (spacák s sebou).

Dům sv. Josefa, horská chata v Beskydech, přijme brigádně kuchaře a pomocnou sílu (vhodné pro manžel. pár) na dobu od 4. 1. 1999 do 31. 3. 1999. Hlaste se co nejdříve na adresu: Ing. J. Kubeček, Gruň 60, St. Hamry 739 15, tel. 0658/378 65.

K ZAMYŠLENÍ

Dnešní pokrok vědeckých a technických oborů, které svou metodou nemohou proniknout až k nejnižšímu jádru věci, může podporovat určitý druh fenomenismu a agnosticismu, jestliže se badatelská metoda neprávem povýší na nejvyšší pravidlo pro hledání pravdy. Je dokonce nebezpečí, že se člověk z přílišného spoléhání na dnešní vynálezy začne považovat za

soběstačného a nebude již hledat nic vyššího. GS 57

Hospodářský rozvoj musí zůstat pod kontrolou člověka a nelze ho přenechat rozhodování několika málo lidí nebo skupin s nadměrnou hospodářskou mocí, ani politického společenství nebo některých mocnějších národů.

GS 65

pokropení svěcenou vodou, která připomíná křest, z něhož se rodí každá křesťanská existence. (25)

Osmý den, obraz věčnosti

26. Na druhé straně okolnost, že sobota je sedmým dnem týdne, vedla k vnímání dne Páně ve světle doplňující symboliky, na které církevním Otcům velmi záleželo: Neděle je nejen prvním dnem, ale i „osmým dnem“, to znamená ve srovnání se sledem sedmi dní zaujímá mimořádné a transcendentní postavení, které naléhavě připomíná nejen začátek času, ale i jeho konec v „budoucí věčnosti“. Svatý Basilius vysvětluje, že neděle je skutečně jediným dnem, který bude následovat po tomto čase, den bez konce, který nezná večera ani rána, nepomíjející věčnost, která nemůže zestárnout; neděle je neustá-

lou předzvěstí života bez konce, která stále znovu oživuje naději křesťanů a povzbuzuje je na jejich cestě. (26) S výhledem na poslední den, který předběžnou symboliku sabatu činí skutečností, uzavírá sv. Augustin svá Vyznání, když mluví o konci (eschaton) jako o „pokoji odpočinku, pokoji soboty, pokoji, který nemá večera“ (27). Slavení neděle, „prvního“ a zároveň „osmého“ dne, odkazuje křesťana na cíl věčného života. (28)

Den Kristův, den světa

27. V tomto kristocentrickém pojetí je třeba chápat ještě další symbolický význam, který reflexe víry a pastorační praxe připisují dni Páně. Po důkladně uvažovaném pastoračním vnuknutí totiž Církev uznala za potřebné kristianizovat označení dne Páně jako „den slunce“ – výraz, jímž tento den

bylo slunce uctíváno jako bůh, a slavnost tohoto dne měla být zaměřena na Krista, opravdové „slunce“ lidstva. Sv. Justin v listech pohanům užívá obvyklé terminologie, když poznamenává, že křesťané se scházejí „v den slunce“, (30) ale vztah k tomuto výrazu teď pro věřící dostává nový, dokonale evangelijní smysl. (31) Kristus je skutečně světlo světa (srov. Jan 9,5; srov. též 1,4–5.9) a den připomínající jeho vzkříšení je na počátku týdne věčným odleskem této epifanie jeho slávy. Téma neděle jako dne ozářeného vítězstvím vzkříšeného Krista má své místo též v liturgii hodin (32) a zvláště působivé je při nočním shromáždění k modlitbě, kterým se východní liturgie připravuje na neděli a zahajuje ji. Když se Církev toho dne shromažďuje, osvojuje si v každé generaci znovu Zachariášův úžas, když upírá pohled na Krista a zvěstuje ho jako „zářivé světlo přicházející z výsosti, aby svítil všem, kdo jsou v temnotě a ve stínu smrti“ (Lk 1,78–79) a chvěje se radostí jako Simeon, když vzal do náruče božské Dítě, které přišlo jako „světlo k osvětlení pohanů“ (Lk 2,32).

Pokračování příště

Liturgická čtení

Neděle 18. 10. – 29. neděle v mezidobí

1. čt.: Ex 17,8–13

Ž 121(120),1–2.3–4.5–6.7–8

Odp.: srv. 2

2. čt.: 2 Tim 3,14–4,2

Ev.: Lk 18,1–8

nebo litur. texty ze Dne modliteb za misie

1. čt.: Iz 2,1–5

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4.5–6

Odp.: srv. 2

2. čt.: Řím 10,9–18

Ev.: Mt 28,16–20

Pondělí 19. 10. – nez. pam. sv. Jana de Brébeuf, Izáka Joguese a druhů, nebo sv. Pavla od Kříže

1. čt.: Ef 2,1–10

Ž 99,2.3.4.5

Odp.: 3b

Ev.: Lk 12,13–21

Úterý 20. 10. – ferie

1. čt.: Ef 2,12–22

Ž 84,9ab–10.11–12.13–14

Odp.: 9

Ev.: Lk 12,35–38

Středa 21. 10. – ferie

1. čt.: Ef 3,2–12

Iz 12,2–3.4bcd.5–6

Odp.: 3

Ev.: Lk 12,39–48

Čtvrtek 22. 10. – ferie

1. čt.: Ef 3,14–21

Ž 32,1–2.4–5.11–12.18–19

Odp.: 5b

Ev.: Lk 12,49–53

Pátek 23. 10. – nez. pam. sv. Jana Kapistránského

1. čt.: Ef 4,1–6

Ž 23,1–2.3–4ab.5–6

Odp.: srv. 6

Ev.: Lk 12,54–59

Sobota 24. 10. – nez. pam. sv. Ant. Marie Klareta, nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: Ef 4,7–16

Ž 121,1–2.4–5

Odp.: srv. 1

Ev.: Lk 13,1–9

označovali Římané a který se vyskytuje ještě v několika moderních jazycích (29) (např. německy Sonntag, pozn. překl.); tím se měli věřící odvést od shromáždění slunečního kultu, kde

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	18.10.	19.10.	20.10.	21.10.	22.10.	23.10.	24.10.
Antifona	812	826	841	857	873	889	905
Žalm	783	783	783	783	783	783	786

Ranní chvály:

Hymnus	812	827	842	857	873	889	905
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	847	861	877	893	908
Antifona k Zach. kantiku	722	831	847	861	877	894	909
Prosby	817	831	847	861	878	894	909
Záv. modlitba	722	1565	847	862	878	1566	1566

Modlitba během dne:

Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	722	835	851	865	882	898	913

Nešpory:

SO

Hymnus	807	821	837	852	867	883	900	915
Antifony	808	822	838	853	868	884	900	916
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	856	871	887	903	918
Ant. ke kant. P. M.	721	722	840	856	871	887	904	722
Prosby	811	826	841	856	872	888	904	918
Záv. modlitba	722	722	1565	857	872	888	1566	723
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM TÝDENÍKU SVĚTLO NA ROK 1999

CENA ZA JEDEN VÝTISK 7 Kč

- 1) Odběratelé, kteří již **odebírají 1–10 kusů** (včetně) Světla týdně, najdou všechny informace **na zvláštní příloze** Světla v tomto čísle.
- 2) Odběratelé, kteří již **odebírají 11 a více kusů** Světla týdně, budou dostávat **faktury se složenkami** vždy začátkem měsíce, čtvrtletí či pololetí, stejně **jako dostávali v tomto roce**. První faktura jim tedy přijde spolu se složenkou v 1. č. 1999. Pokud chtějí provést nějaké **změny v odběru** (kusů, adres, termínů fakturace), prosíme nahlásit nejpozději **do 15. 12. 1998**.
- 3) Odběratelé, kteří si kupují Světlo od hromadných distributorů (např. v kostele), mohou pokračovat v tomto odběru i nadále.
- 4) Ti odběratelé, **kterí ještě Světlo neodebírají** a chtěli by si týdeník Světlo předplatit na rok 1999 na svou adresu, mohou si jej objednat na adrese: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1. Složenku vložíme do první zásilky Světla.

VÝHODY PRO ODBĚRATELE SVĚTLA:

- Ä při odběru 21 – 49 kusů – 10 % sleva z prodejní ceny
- Ä při odběru 50 a více kusů – 20 % sleva z prodejní ceny
- Ä při odběru 100 a více kusů – 25 % sleva z prodejní ceny

Na jaře a na podzim 1999 uveřejníme ve Světle nabídku knih, kde poskytneme našim odběratelům **15 % slevu** z prodejních cen našich knih a některých vybraných knih z ostatních nakladatelství.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Novinové výplatné

Placeno předem
706 035

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vítek. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezámená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: sveta.maticecm@telecom.cz; http://web.telecom.cz/maticecm). Registrace: MČ CR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEEDNÁVKY VŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.